

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Învăță-ne să ne rugăm

Rugăciunea supunerii : „Facă-se voia Ta !”

A treia cerere a Rugăciunii Domnești este : „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”. Luca 11,2. Aceasta este coroana primei împărțiri, acea parte care privește înainte spre Dumnezeu și este în legătură cu lucrurile divine. Fiecare cerere își urmează propria ei ordine. După introducere, în care Dumnezeu cerurilor este recunoscut ca Tată al nostru, cerem ca Numele Lui sau caracterul Lui să fie sfințit în noi. Aceasta are loc când Împărăția Lui se întemeiază în inimile noastre și El este făcut Împărat al vieților noastre. Dovada stăpînirii lui Dumnezeu asupra regatului ființei noastre este supunerea deplină din partea noastră față de voia Sa.

Această cerere este inseparabilă de aceea care o precedă. A ne ruga pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu implică dorința noastră de a ne supune voinței Lui. Înainte de a putea intra în Împărăția Cerurilor, în fața ei finală și glorioasă, principiile Împărăției trebuie să-și găsească loc în inimile noastre și să aibă stăpînire asupra vieții noastre. Pentru această experiență s-au luat toate măsurile ca voința divină să se împlinească.

Dovada cetățeniei într-o țară este ascultarea de voința conducerii și a legilor care guvernează acea țară. Venirea Împărăției harului în inimile noastre transferă cetățenia noastră în ceruri. Deoarece noi sintem încă într-o lume în care păcatul domină, unde voia lui Dumnezeu este aproape în mod general disprețuită, avem nevoie să ne rugăm cu stăruință pentru o deplină supunere față de suveranitatea Împăratului, ca o dovadă a cetățeniei noastre cerești. Nici o altă cerere nu are nevoie să fie mai des repetată ca aceasta. În Împărăția Cerurilor, voia lui Dumnezeu este supremă, și a învăța lecția unei consacrarii depline față de voia Lui constituie disciplina aspră a candidatului cerului, în această lume supusă păcatului. Este lecția cea mai grea pe care o avem de învățat.

Scopul Evangheliei este să ne dea biruință asupra spiritului răzvrătirii care stăpînește neamul omenesc. Răzvrățiții nu pot să intre în Împărăția lui Dumnezeu și nici Împărăția lui Dumnezeu nu poate intra în ei. Atît Împărăția cit și stăpînirea ei au fost pierdute prin neascultare, și numai cei ascultători vor avea permisiunea să intre în Paradisul restaurat. Omul care îndrăznește și contează pe mila lui Dumnezeu, în timp ce cu bună știință calcă Legea lui Dumnezeu, se joacă cu soarta lui veșnică. Oricare i-ar fi mărturisirea sau faptele bune, el nu poate ajunge în cer. Cu un limbaj foarte sigur, Isus a clarificat acest

lucru, cînd a rostit parabola cu cei doi ziditori din Matei. 7,21—27.

Ce a fost Isus în această lume instrăinată trebuie să fie și ucenicii Săi. El a trăit peste treizeci de ani în corp omenesc și „a fost ispitit în toate privințele, așa cum sintem și noi ispitiți, dar fără păcat”. Supunerea Lui cerească nu a fost niciodată anulată sau împiedicată, nici chiar în cea mai mică măsură. El a împlinit voia divină cit a fost pe pământ, tot așa cum a împlinit-o și în cer, înainte de a veni pe pământ. Schimbarea locului nu a schimbat legăturile Lui față de Legea sau de guvernarea lui Dumnezeu. Caracterul și purtarea lui Hristos au rămas neschimbate în timpul peregrinajului Său pămîntesc.

Vorbînd despre scopul primei Sale veniri, Isus a spus : „Căci M-am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis”. Ioan 6,38. Aceasta a fost lucrarea Lui cea mai de seamă și primul Lui scop în viață. El spunea : „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis”. Ioan 5,30.

(continuare în pag. a 2-a)

*Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

Cînd zorii unui nou an au apărut de-acum la orizont, cu smerenie și recunoștință rostim împreună cu psalmistul :

„Lăudați pe Domnul, căci este bun,
Căci în veac ține bunătatea Lui“. (Ps. 107,1.)

Poate că niciodată, omul nu este mai dispus la reculegere și analiză retrospectivă a vieții sale ca atunci cînd se află la cumpănă de vreme, atunci cînd în balanța inimii sale cîntărește valoarea timpului scurs, a vieții trăite și a realizărilor ei, cu greutățile necunoscute ale viitorului... și în perspectiva idealurilor ce i-au iluminat cărările vieții... !

Un nou an, una mie nouă sute optzeci și doi, și-a început istoria sa pămîntească, și-a început odiseea sa terestră, luîndu-ne tovarăși de drum, iar timpul, măsurat în ritmul sacadat al tic-tacului ornicului vremii, alternează într-o existență paralelă cu bătăile ritmice și pline de putere ale vieții, contopindu-se și dînd formă și glas nădejii, planurilor și speranțelor ei.

Ianuarie 1982 — început convențional de drum... al unui drum pe care ne aflăm fiecare dintre noi, pe care noi ni l-am proiectat, și pe care tot noi îl executăm, voindu-l cît mai plăcut, cît mai liniștit și aureolat de succes... dar care este în realitate un drum continuu, început de fiecare dintre noi odată cu scîncețul pruncului venit pe lume, și încheindu-se în brațele mormîntului rece, între aceste două evenimente ce marchează drumul vieții fiecărui muritor, se scrie istoria vieții noastre. Ea poate fi preludiul veșniciei, sau veșnicia neființei, care este plata păcatului (Rom. 6,23).

În fața acestei perspective, înțelegem mai bine ruga puternică a psalmistului, esența experienței sale :

„Învață-ne să ne numărăm bine zilele.

Ca să căpătăm o INIMĂ ÎNTELEAPTĂ“ (Ps. 90,12).

„O inimă înțeleaptă!“ Ce minunat lucru este acesta. Cîtă nevoie avem de această înțelepciune care să acționeze ca un radar al vieții noastre. Cîte realizări deosebite, cîte bucurii n-ar fi irumpt în viața multor dezmoșteniți ai fericirii și bucuriei, care și-au bătut pînă la fund cupele amare ale lacrimilor, pentru că cuiva... i-a lipsit această înțelepciune. Cîte elanuri nu și-au frînt aripile și cîte legăminte nu s-au sfărîmat, pentru că „înțelepciunea care vine de sus“ nu a fost lăsată să acționeze. O inimă înțeleaptă, dă-o Doamne tuturor, dar nu ne lipsi nici pe noi de binecuvîntările ei !

Este nevoie de ea pentru a pași cu demnitate și a trăi cu demnitate în toate zilele anu-

lui în care am pășit. Este nevoie de ea pentru a pune la schimbător talanții ce ne-au fost încredințați și este nevoie de ea pentru a semăna la timp și cu sirg, ogoarele care să multiplice — la scara nevoilor noastre și ale altora — pîinea cea de toate zilele. Cîtă nevoie este de această înțelepciune care să ne facă să înțelegem că țarina este aceea care ne hrănește și fără de hrană, ciocanul nu mai poate bate și nici mecanismele vieții nu pot funcționa. Pîinea nu se seceră de pe asfalt, ci acolo în brazdele tăiate adînc și prelung în trupul pămîntului, în care semințele belșugului de mîine să aducă rod, unele o sută, altele șazeci, și altele treizeci. (Mat. 13,8).

Cîtă nevoie este de această înțelepciune acum cînd stăm în preajma reorganizării comunităților noastre. Este nevoie de bărbați și femei care au pe inimă treburile bisericii, care s-au identificat cu viața și lucrarea ei, care sînt gata a fi slujitorii fraților și surorilor lor. Aceste ocazii pline de semnificațiile răspunderilor sfinte, n-ar trebui să fie folosite pentru gratificarea eului, n-ar trebui să fie prilejuri de întristare și amărăciune pentru obștea bisericii. Toți aceia care doresc să fie „slujbași“ în biserica Domnului, să cerceteze cu amănunțime și cu cercetare de inimă cerințele sfinte. Cel ce rivnește să slujească lui Dumnezeu și aproapelui să nu uite ceea ce spune Dumnezeu. Unul ca acesta trebuie să FIE și nu să DEVINĂ, după ce a fost ales. El trebuie să fie :

Fără prihană ; să fie cumpătat ; să fie înțelept ; să fie vrednic de cinste ; să fie primitor de oaspeți ; să fie capabil să învețe pe alții prin exemplul său personal și din Cuvînt ; să nu fie impulsiv, gata de ceartă și de bătăuș ; să nu fie rapace, pornit pe înavuțire nemuncită ; unul ca acesta trebuie să se asemene Domnului și lui Moise în blîndețe și în smerenia inimii, să nu fie gilcevitor, pornit totdeauna pe sfaadă, semn al lipsei iubirii față de aproapele, simptom al pierderii iubirii față de Dumnezeu ! Un slujbaş al lui Dumnezeu și al bisericii trebuie să-și chivernisească bine casa. Un slujbaş este chemat să călăuzească pe alții slujindu-i. Dar el trebuie să facă mai întîi acest lucru în casa sa. Este imposibil ca în căminul tău să bintuie furtunile certurilor, dezordinei, înstrăinărilor și tu să faci ordine în Casa cea mare a bisericii ! Nimeni dintre cei ce nu și-au pus în rînduială casa lor, nimeni dintre cei ce nu pot spune, „eu și casa mea“... n-ar trebui să îndrăznească a sta în

CHEMAREA

Cultelor religioase din Republica Socialistă România pentru dezarmare, pace și bună înțelegere între oameni și popoare

Publicăm în numărul de față documentele adoptate de Adunarea Cultelor din Republica Socialistă România, pentru dezarmare și pace, cu prilejul lucrărilor ce au avut loc între 25 și 26 noiembrie 1981. Reportajul privind desfășurarea lucrărilor Adunării a fost publicat în numărul 11-12 din 1981 al revistei noastre.

Conducătorii și reprezentanții Cultelor religioase din România, împreună cu distinșii oaspeți de peste hotare, în consensul mărturisirilor noastre de credință și în numele credincioșilor noștri pe care îi călăuzim întru împlinirea năzuințelor lor spirituale, întruniți în marea adunare consacrată păcii, ce a avut loc la București în zilele de 25 și 26 noiembrie 1981, pentru a dezbate situația internațională actuală, sint culremurați de marile pericole care planează asupra omenirii.

Împreună cu toți oamenii de bine de pretutindeni, constatăm cu profundă îngrijorare escaladarea fără precedent a cursei înarmărilor, mai ales a celei nucleare, continuarea stării de încordare și conflicte, accentuarea dorinței de dominare,

consolidarea în mod nejustificat a zonelor de influență, sporind tot mai mult pericolul la adresa securității și independenței popoarelor, a păcii și buneii înțelegeri între oameni.

În fața primejdiei crescînde a unui nou război, noi, slujitorii altarelor, care propovăduim pacea, dreptatea, egalitatea și fraternitatea între oameni și popoare, avem datoria sfîntă să acționăm concret pentru împiedicarea distrugerii vieții pe planeta noastră, știind că viața este cel mai prețios dar făcut de Dumnezeu oamenilor.

Conștiința de misiunea și responsabilitatea noastră pentru păstrarea valorilor universale ale genului uman, în numele adevărului și binelui suprem, care stau la temelia credinței fiecăruia dintre noi și solidari cu întregul popor român, precum și cu iubitorii de pace din întreaga lume, ne intensificăm acțiunile pentru salvagardarea păcii pe planeta noastră.

Am considerat ca o datorie de conștiință să răspundem împreună cu întregul popor român, la Apelul pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste, cel mai larg organism reprezentativ din țara noastră — care cuprinde toate organizațiile de masă și obștești, precum și Cultele religioase — care a fost lansat la inițiativa domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România și adresat tuturor popoarelor de acțiune în cea mai strînsă unitate pentru trecerea imediată la îndeplinirea obiectivelor stringente ale securității, destinderii și colaborării internaționale.

Avînd în credința noastră temeri pentru promovarea idealurilor omenirii contemporane, Cultele religioase din România își aduc contribuția lor la consolidarea păcii între oameni și popoare, spunînd un NU hotărît războiului și cursei înarmărilor. Ele socotesc că o nouă ordine economică mondială poate fi o garanție pentru statornicirea păcii în lume și sprijină cu mijloacele lor specifice propunerile românești privind securitatea, cooperarea și pacea în Europa și în întreaga lume.

Cu aceste convingeri, noi, reprezentanții Cultelor religioase din România, adresăm guvernelor tuturor statelor, Organizației Națiunilor Unite, precum și tuturor oamenilor

doritori de bine din întreaga lume, chemarea stăruitoare de a acționa neabătut împotriva intensificării cursei înarmărilor, pentru dezarmare generală și, în primul rînd, pentru dezarmarea nucleară, pentru reducerea cheltuielilor militare, pentru oprirea amplasării și desfășurării pe continentul european a rachetelor nucleare cu rază medie de acțiune, pentru retragerea și distrugerea celor existente, pentru interzicerea producerii și folosirii bombelor cu neutroni și a altor arme de ucidere în masă.

Adresăm, în același timp, chemarea noastră, a tuturor Bisericilor, tuturor religiilor și organizațiilor religioase din întreaga lume, de a-și spori rugăciunile lor către Cel Atotputernic pentru pacea, bunăstarea și fericirea tuturor, de a educa pe credincioșii lor în spiritul dragostei de Dumnezeu și de oameni, al încrederii și respectului unora față de alții, de a intensifica relațiile interconfesionale, interreligioase și interumane, în vederea slujirii omului de azi, a sprijinirii idealurilor sale de pace, dreptate, libertate și bunăstare, de a organiza — pe plan local, regional și continental — întruniri prin care să se promoveze angajamentul ferm în slujba apărării vieții, a relațiilor de prietenie, armonie și cooperare între toți oamenii, de a crea în sufletele credincioșilor redobîndirea spiritului de încredere reciprocă și în viitorul pașnic al omenirii.

Slujitori și credincioși ai tuturor religiilor, oameni de bună credință din întreaga lume, înălțați-vă glasurile ca niște trîmbițe ale păcii, și spuneți răspicat:

NU cursei înarmărilor!

NU amplasării de rachete și bombe cu neutroni în Europa!

NU morții nucleare!

Vegheați la pacea lumii, vegheați la viața lumii!

Viața și pace planetei noastre!

CONDUCĂTORII CULTELOR
DIN
REPUBLICA SOCIALISTA
ROMÂNIA

DIN CUPRINS

— Învață-ne să ne rugăm	c.I
— Pagina președintelui	c.II
— Chemarea cultelor religioase	1
— Desăvîrșirea: este ea oare posibilă?	4
— Lucrarea Duhului Sfînt	9
— Prietenilor mei	11
— Adevărata slobozenie	11
— Lucrarea de pastorație	13
— Conducerea divină	15
— Actul Unirii	18
— Ședința Comitetului Conferinței Generale	19
— Sfirșit de cale	c.III

Învăța-ne să ne rugăm

(urmare din cop. I)

Mintuitorul declara că ascultarea de voia Tatălui Său era hrana Lui. Aceasta era viața Lui, lucrul pentru care trăia. El nu avea un alt motiv pentru care să vină în această lume. În îndeplinirea acestui scop, Isus a avut un succes deplin. La încheierea slujirii Sale, S-a adresat Tatălui și I-a spus că Și-a îndeplinit misiunea pentru care venise pe pământ. Toate eforturile lui Satana de a-L întoarce de la ținta Lui au fost zadarnice. „S-a sfârșit!“ a fost strigătul triumfal al Biruito-ului.

Hristos este exemplul nostru. El a venit în această lume să ne arate calea care duce de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, de la stăpînirea celui rău la stăpînirea dreptății. Datorită mijloacelor ce ne-au fost puse la dispoziție, nici o împrejurare pămîntească nu ne poate scuza de la o supunere asemănătoare față de voia Tatălui nostru ceresc. Pentru o asemenea ascultare, Isus ne cere să ne rugăm, știind că prin noi înșine nu putem reuși. El nu ne pretinde niciodată ceva ce ne este cu neputință. Toate poruncile și făgăduințele Sale sînt tot atîtea imputerniciri. Măsurile luate sînt depline, în așa fel că ceea ce Isus ne spune să cerem de la Tatăl să poată fi al nostru în realitate.

Domnia Legii

Domnia lui Dumnezeu este aceea a Legii și ordinii. Voia Lui este definită prin Lege. Voia oricărui stăpînitor sau guvern este stabilită prin legi și este făcută cunoscut cetățenilor prin promulgarea lor. Deoarece nu poate exista o țară fără legi, și Împărăția harului trebuie să fie guvernată de o Lege. Evanghelia nu schimbă și nu desființează Decalogul; nici nu-i micșorează cu ceva autoritatea. Isus a clarificat lucrul acesta în declarația Sa raportată în Matei 5,17-19. El a negat cu putere că venirea Lui ar avea vreoa influență asupra cerințelor Legii lui Dumnezeu. Nici chiar punctul de deasupra literei „i“ sau liniuța care taie litera „t“ nu vor trece de la veșnica și neschimbătoare regulă de conduită și măsura dreptății lui Dumnezeu. El a avertizat mai departe că cei care vor călca cea mai mică parte din acest cod al moralei vor fi socotiți ca fiind foarte mici de către toți locuitorii cerurilor și că cei care le implinesc vor fi socotiți mari.

Învățătura modernă că harul înlocuiește Legea și că credința este un înlocuitor al practicii, este un fals, o înșelăciune. Pavel pune întrebarea: „Deci prin credință desființăm noi Legea?“ Răspunsul la propria sa întrebare este: „Nicidecum! Din contră, noi întărim Legea“. Rom. 3,31. Pretenția că

exercitarea credinței desființează cerințele și autoritatea Legii este o tăgăduire plină de infumurare. Mai mult decît atît, el afirmă că prin credință, cererile obligatorii ale Legii sînt întărite. Este scopul Evangheliei să întemeieze Împărăția Cerurilor în noi și cu ea și Legea Împărăției care exprimă voia lui Dumnezeu.

Păcatul este definit de Cuvîntul lui Dumnezeu ca fiind călcarea sau violarea Legii lui Dumnezeu. (1 Ioan 3,4). Și misiunea Evangheliei este să îndepărteze păcatul, în așa fel încît noi să rămînem sub har sau sub favoarea nemeritată a lui Dumnezeu. Pavel, de asemenea, explică faptul acesta, cu întrebarea: „Ce vom zice dar? Să păcătuiim ca să se înmulțească harul?“ Și tot el răspunde: „Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?“ Rom. 6,1,2. În lumina acestei declarații clare, cum mai poate spune cineva că darul harului îndepărtează necesitatea Legii?

Însăși lucrarea Împărăției harului este să stabilească Legea Împărăției Cerurilor în inimă, așa fel încît voia lui Dumnezeu să se facă în noi, după cum se face și în ceruri. Atunci cînd prin nașterea din nou sîntem aduși la Tatăl, prin mijlocirea Noului Legământ, Duhul Sfînt scrie preceptele divine pe tablele de carne ale inimii, așa că noi facem din fire lucrurile Legii. C. M. Gordon descrie foarte frumos această schimbare: „Legea Morală, scrisă pe tablele de piatră pieritoare și întărită prin tunetele de pe Sinai, este acum scrisă pe tablele nepieritoare ale inimii și întărită prin singele de pe Calvar... De aceea nici un fiu al Împărăției lui Hristos nu va mai îndrăzni să continue în păcat, cu scopul ca să se înmulțească harul. Harul tună împotriva păcatului, tot așa de tare — poate și mai tare — decît face Legea... Niciodată să nu se uite faptul că, deși noi nu putem să fim mintuiți prin Lege, fără har, tot așa nu putem să fim mintuiți prin har, fără Lege; deși noi nu putem să fim mintuiți prin moralitate fără creștinism, tot așa nu putem să fim mintuiți prin creștinism, fără moralitate. În creștinism a luat ființă un lucru minunat: dreptatea și mila și-au sărbătorit legămîntul unirii lor: Legea și mila s-au sărutat; Sinaiul și Calvarul s-au îmbrățișat“.

În această cerere noi ne exprimăm dorința ca ascultarea noastră să fie ca aceea a locuitorilor Universului necăzut. „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ“ — înțind-o că aceasta se aplică la toate cele trei ceruri, din prima parte a rugăciunii. În această lume, care este în stare de păcat, noi cerem ca Numele lui Dumnezeu să

fie sfințit, Împărăția Lui să fie întemeiată și voia Sa să fie împlinită. În același sens, expresia „cea de toate zilele“ se aplică la toate cele patru ceruri din cea de-a doua parte. Întreaga rugăciune trebuie să fie înălțată și trebuie să primească răspunsul în noi, în fiecare zi, atîta vreme cît trăim pe pământ.

Sîntem înclinați să ne scuzăm de la o ascultare deplină, din cauză că trăim „în mijlocul unui neam ticălos și stricat“, în această lume, în loc să fim în cer. Dar chiar într-un asemenea loc trebuie să facem voia lui Dumnezeu, după felul celor ce sînt în ceruri, unde păcatul nu există. „Precum“, ne invită să avem același spirit plăcut și binevoitor, ca și pentru plinătate, statornicie și desăvîrșire. Ea ne arată că în momentul cînd se primește răspunsul deplin la această rugăciune, ascultarea și credințioșia vor fi generale pe pământul acesta, precum este și în ceruri, și că cerul își va întinde din nou stăpînirea în această lume rebelă. Cînd Evanghelia își va fi terminat misiunea și scopul veșnic al lui Dumnezeu va fi îndeplinit, lumea întregă va fi în completă supunere față de voia Sa. Pămîntul va fi din nou o parte a cerului și Legea Morală a lui Dumnezeu va fi ascultată cu tot atîta desăvîrșire de către ființele insufleteite, după cum sînt ascultate legile Sale naturale de către Universul neînsuflețit. Cerul instelat se mișcă în perfectă ascultare față de legile divine care îl guvernează. Astronomii ne spun că pămîntul, făcîndu-și circuitul său anual în jurul soarelui, revine la locul său de plecare fără să piardă nici măcar a zecea mie parte de secundă din timp. Exactitatea cu care corpurile cerești își urmează cursele lor fără trasee, este aproape de necrezut. Dar strictețea ascultării lor nu este mai mare decît aceea a ființelor cerești care locuiesc în nenumeratele milioane de lumi necăzute.

Aceasta este chiar măsura de ascultare pe care o cerem pentru noi, cînd ne rugăm și exprimăm cererea pe care o studiem acum. Din fericire avem o descriere a măsurii de ascultare față de voia divină, așa cum o fac ființele necăzute din ceruri: „Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri și domnia Lui stăpînește peste tot. Binecuvîntați pe Domnul, ingerii Lui, care sînteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui și care ascultați de glasul cuvîntului Lui. Binecuvîntați pe Domnul, toate oștirile Lui, robii Lui, care faceți voia Lui“. Ps. 103, 19—21. A face voia lui Dumnezeu este cea mai mare plăcere a oștirilor ingeresti, ca și cele mai mari servicii în care își pot angaja puterile. Dar acest serviciu nu este săvîrșit în spiritul legalității. Unirea lor cu Creatorul este desăvîrșită și de aceea pentru ei ascultarea este o plăcere și nu o robie. Dragostea lor pentru Dumnezeu face din supunerea lor o bucurie. Isus a cerut unecilor Săi să se roage ca ascultarea lor să fie de același înalt ordin.

Adevăratul motiv al ascultării

Singura ascultare pe care Dumnezeu o primește sau o recunoaște este aceea care are ca motiv dragostea. Dragostea lui Hristos totdeauna ne va constrânge să facem voia Lui și să ne abținem de a face răul. El a zis: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”. Ioan 14,15. Aceasta ne arată că cei care nu-L iubesc nu vor asculta de voia Lui; și de fapt nici nu pot. De aceea, ascultarea nu este numai dovada uceniciei și a cetățeniei, ci este și dovada dragostei. În continuare, Mintuitorul a adăugat: „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el”. Ioan 14, 21, 23. Nu mărimea lucrului pe care îl săvârșim, ci dragostea cu care-l săvârșim, motivul care stă la baza lui, acestea determină valoarea lui. Dumnezeu prețuiește foarte mult serviciul din dragoste, și cind această dragoste lipsește, forma de evlavie, cu ritualurile și ceremoniile ei, este numai o ofensă la adresa Lui.

Ucenicul pe care îl iubea Isus în mod deosebit definește astfel iubirea atît față de Dumnezeu, cît și față de om: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele”. 1 Ioan 5,2,3. Serviciul din dragoste este totdeauna o plăcere. Niciodată nu este o povară sau un sacrificiu de a servi pe acela pe care îl iubim. „Dragostea este împlinirea Legii” este scris pe cele două table ale Decalogului, care definește datoritiile omului față de Dumnezeu și legăturile lui cu semenii săi. Cînd Legea dragostei este scrisă în inimă, este o plăcere să ascuți de Dumnezeu și este numai natural ca să tratăm pe semenii noștri așa cum am vrea ca ei să ne trateze. Acesta a fost felul de ascultare care a caracterizat viața pămîntescă a Mintuitorului. Prin profet, El spusese: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule și Legea Ta este în fundul inimii Mele”. Ps. 40, 8.

Faptul că ascultarea din plăcere față de Legea scrisă în inimă este chiar esența îndreptării prin credință se vede din Isaia 51,7; „Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ați în inimă Legea Mea”. Aceasta este experiența Noului Legămînt, care ne scapă de păcat. Dragostea îndeplinește în totul toate cerințele Legii, scrisă în inimă. În contrast cu această experiență, mintuirea prin fapte este încercarea de a face față cerințelor Legii, scrisă numai pe piatră. Ea este aceeași Lege, exprimînd aceeași voință suverană. Ea este baza atît a Vechiului cît și a Noului Legămînt. Deosebirea dintre Vechiul și Noul Legămînt este deosebirea dintre căutarea îndreptării prin fapte

(continuare în pag. a 8-a)

Domniei Sale

Domnului NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele Republicii Socialiste România

Președinte al Frontului Democrației și Unității Socialiste

MULT STIMATE DOMNULE PREȘEDINTE,

Conducătorii și reprezentanții Cultelor religioase din Republica Socialistă România, întruniți în Adunarea Cultelor pentru dezarmare și pace, care s-a ținut la București în zilele de 25 și 26 noiembrie 1981, cu participarea unor reprezentanți ai vieții religioase din străinătate, dezbătînd tema: „DEZARMAREA ȘI PACEA ÎN LUMEA ACTUALĂ”, își exprimă totala lor adeziune la noua inițiativă de pace a României, personal a Domniei Voastre, căreia i-a dat elocvență expresie vibrantă APEL pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste, către toți fiii pămîntului românesc și către toate popoarele planetei noastre.

Strălucita Dumneavoastră inițiativă de pace, în contextul deosebit de grav al încordării situației internaționale, a escaladării fără precedent a cursei înarmărilor, ne mobilizează și pe noi, slujitorii Cultelor, la acțiuni ferme și imediate pentru dezarmare și triumful cauzei păcii, împreună cu poporul român și cu toți oamenii de bine de pretutindeni.

Insuflețitorul APEL pentru dezarmare și pace, care corespunde celor mai adînci năzuințe ale lumii de azi, își găsește o perfectă concordanță cu însăși credințele și convingerile noastre religioase, care ne îndatorează să fim propovăduitori și slujitori ai păcii și bunei învoiri între oameni și popoare.

Dînd expresie voinței noastre ferme de a sluji interesele majore ale omenirii contemporane, între care realizarea dezarmării și păcii se situează pe primul plan, ne angajăm cu toată ființa noastră să sprijinim mărețele acțiuni ale popoarelor care luptă cu energie și fermitate pentru biruința rațiunii pașnice, a dezarmării și salvării vieții pe pămînt.

PREZIDIUL ADUNĂRII CULTELOR RELIGIOASE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

M O Ţ I U N E

Insufleții de noua inițiativă de pace a Președintelui Republicii Socialiste România, Domnul Nicolae Ceaușescu, și de APELUL pentru dezarmare și pace, adresat tuturor cetățenilor patriei noastre, precum și tuturor organizațiilor și oamenilor de bine din întreaga lume, de către Frontul Democrației și Unității Socialiste noi, conducătorii și reprezentanții tuturor Cultelor religioase din Republica Socialistă România, ne-am întrunit în zilele de 25 și 26 noiembrie 1981, pentru a da expresie atitudinii noastre față de problemele majore, care preocupă tot mai mult omenirea de azi.

Conștiința fiind de faptul că escaladarea fără precedent a cursei înarmărilor, mai ales a celor nucleare, a amplasării de noi rachete cu rază medie de acțiune în Europa, a producerii de noi tipuri de arme de distrugere în masă, cum este bomba cu neutroni, duc la continuarea stării de încordare și conflicte, punînd tot mai mult în pericol securitatea și independența popoarelor, pacea și buna înțelegere între oameni;

Indemnați fiind de preceptele noastre religioase și pentru a preîntîmpina o catastrofă ce ar distruge planeta noastră, noi, conducătorii și reprezentanții Cultelor religioase din România, dînd expresie sentimentelor și voinței tuturor membrilor comunităților noastre, ne exprimăm adeziunea fermă și totală la Apelul pentru pace și dezarmare al Frontului Democrației și Unității Socialiste, prin care s-a manifestat voința unanimă de pace și libertate a întregului popor român.

Alături fiind de toți oamenii de bună credință din țara noastră și din întreaga lume, vom spori rugăciunile noastre pentru pacea și bunăstarea lumii, vom fi propovăduitori ai păcii în mijlocul credincioșilor noștri, pe care îi vom insufleți să participe activ la tot ce se întreprinde în slujba păcii și a încrederii în viitorul pașnic al omenirii.

La indemnul vibrant al APELULUI pentru dezarmare și pace al Frontului Democrației și Unității Socialiste, vom continua prin mijloace proprii să aducem contribuția noastră la înlăturarea mărețului program de pace, libertate și bună înțelegere între oameni și popoare, inițiat de Președintele Nicolae Ceaușescu, de România socialistă în scopul prevenirii și înlăturării pentru totdeauna a pericolului unui război nuclear, pentru crearea unei lumi mai bune și mai drepte, pentru un viitor fericit al tuturor oamenilor de pe planeta noastră.

3. Perfecțiunea umană în Vechiul Testament.

A. Legământul de restatornicire al harului.

Una din problemele care a preocupat neamul omenesc chiar de la data când a făcut cunoștință cu istoria lui Adam și a Evei, cu îndepărtarea lor din Paradis, a fost: „Cum va putea păcătosul să recâștige vreodată Paradisul? Cum va putea el atinge perfecțiunea vieții lipsită de păcat?”

Multe și diferite filozofii religioase care vin în conflict cu sistemele adevărului Evanghelic, au

putea fi găsit în natură sau în lumea din jurul său. Ziua Săbății a fost destinată în mod deosebit să îndrepte pe păcătos spre Dumnezeu, ca origine a nobleței și destinului său, acela a fi fiu al lui Dumnezeu, Tatăl său. Omul n-a fost creat în ziua a șaptea, ci în ziua a șasea — un fapt ce vorbește de la sine, un fapt foarte important. Deși putea fi numit capodopera creațiunii, perfecțiunea omului i-a fost dată în ziua a șaptea. Intrând în odihna lui Dumnezeu în ziua a șaptea, ca fiu al lui Dumnezeu și partener festiv, bucurându-se de lucrarea perfectă a Tatălui său, omul putea prim

de oameni. Și totuși, poezii psalmilor, trec prin toate calitățile morale, arătând spre izvorul întregii vieți morale. Legătura, comuniunea cu viul Dumnezeu determină calitatea unei inimi, a unei vieți. Legătura, comuniunea spirituală cu Dumnezeu vine de la Dumnezeu lui Israel și este stabilită de El în serviciile sanctuarului. Nu dorințele pioase ale omului, simțămintele sau rugăciunile lui ci numai actul primirii, al acceptării lui IAHWE, prin preoția Levitică, putea declara un închinător pocăit, ca fiind „neprihănit”, „îndreptățit”, „achitat de vina sa”.

DESĂVÎRȘIREA este ea oare posibilă?

fost plănuit pentru a face față cerinței inerente a păcătosului de a căuta să ajungă la o viață spirituală mai înaltă, la o viață desăvârșită. Scopul urmărit de noi în această lucrare este acela de a investiga, de a analiza răspunsul inspirat ce a fost dat vechiului Israel în legătură cu această problemă și raportat în Vechiul Testament.

Moise și toți profeții, au pornit de la faptul pe care-l prezintă Evanghelia și anume că omul a fost făcut de Creatorul său, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Gen. 1,26) și apoi a fost așezat în frumoasa grădină a Edenului, având privilegiul comuniunii cu Dumnezeu; — de asemenea — să conducă lumea ca reprezentant al lui Dumnezeu. (Gen. 2; Ps. 8).

Omul n-a fost creat ca să trăiască numai pentru sine, sau numai pentru lume, căutând să găsească scopul sau perfecțiunea vieții în sine, sau în omenire. De la origine, perfecțiunea spirituală a omului a fost relația sa perfectă cu Tatăl său, cu Creatorul, care i-a dat mandatul și misiunea sa în lume. Această dimensiune religioasă a omului, ca... creatură a primit un simbol concret în odihna stabilită de Dumnezeu în cea de a șaptea zi a săptămânii creațiunii. (Gen. 2, 2,3). Sărbătorirea lucrării de creație a lui Dumnezeu în ziua a șaptea, a dat sens și direcționare vieții și gândirii spirituale a omului. Adorarea lui Dumnezeu ca Creator a dat celui credincios demnitate și libertate. Omul era eliberat de sub robia propriei zeificări, sau a dumnezeilor/imaginari din natură.

Cunoscând pe Creatorul său, omul se putea cunoaște pe sine. El nu purta cu sine, sau în ființa sa, rostul vieții. Căci acesta nu

Continuăm în numărul de față investigarea problemei neprihănirii, așa cum este ea prezentată de către fr. H. K. Larondelle, profesor asociat de teologie și filozofie creștină la Universitatea A.Z.S. Andrews. Ultimul articol a apărut în numărul 3-4/1981 al revistei noastre.

bucuria sfințirii și desăvârșirii din mina Făcătorului său.

Neînchinându-se Creatorului, omul avea să se închine unui alt dumnezeu, unui idol făcut de propria sa mină. Nenorocirea omului modern, secularizat, este aceea că el nu-și dă seama de faptul zeificării sale, nu-și dă seama că a ajuns să se închine lui însuși.

Israelul din vechime a fost ales ca fiind singurul popor care recunoștea suveranitatea Creatorului, ca fiind Dumnezeu lui, Răscumpărătorul care le-a dat un singur fel de închinare și o lucrare unică în lume.

Inima închinării lui Israel a fost sanctuarul și serviciile lui sfinte și ispășitoare. Din acest centru cultic trebuie să pornim noi, pentru a putea înțelege „Cartea Psalmilor”, care vorbește despre cel puțin două grupări sau clase de oameni: cei neprihăniți și cei răi. Cine sînt cei neprihăniți sau desăvârșiți, în contrast cu cei răi, cu cei ce fac răul și care sînt înfățișați în imnurile din templul lui Israel? Sînt oare definite aceste clase din punct de vedere moral astfel încît psalmistul să poată clarifica o anumită clasă de oameni ca fiind, din punct de vedere moral perfectă, iar altă clasă, tot din punct de vedere moral, stricată?

Aspectul moral joacă un rol mare în descrierea ambelor clase

„Astfel, va face preotul pentru omul acesta ispășirea păcatului care l-a săvârșit, și i se va ierta” (Lev. 4, 35).

Aceasta nu însemnează că preotul ierta în baza propriei sale autorități, după cum voia el. Preotul era numit reprezentant al Dumnezeului lui Israel. Dumnezeu în Persoană rămînea Domnul Dumnezeu cel Atotputernic, care, în adevăr, putea ierta păcatele mărturisite în propriul Său Nume. Tendința poporului Israel de a se încrede în preoția Levitică și în animalele prescrise a fi aduse ca sacrificii, a fost împinată de Dumnezeu cu mustarea categorică:

„Eu, Eu îți șterg fărâdelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale”. (Is. 43, 25).

Legea lui Moise învață în mod explicit, clar, că nu Israel a fost acela care și-a adus, și-a vărsat singele ispășitor pe altarele lor, ci mai degrabă invers: „Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face singele ispășire” (Lev. 17, 11).

Aceasta a fost singura doctrină descoperită în serviciul din sanctuar, din poporul Israel, despărțind astfel poporul Israel de toate celelalte religii și servicii cultice păgine, care, toate erau bazate pe principiul mintuirii prin fapte. Poporul Israel era în mod fundamental diferit de toate celelalte națiuni, diferit prin originea lui și prin misiunea lui, prin închinarea lui, ca și prin teologia lui. Cauza nu trebuie căutată în vreo superioritate sau vreo virtute a rasei, ci în mod exclusiv, numai în Dumnezeu care a ales acest popor, ca o împlinire cu credincioșe a făgăduințelor Sale făcute patriarhilor. „Să fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt”. (Lev. 11,

45). Domnul Dumnezeu l-a ales, ca să fie poporul Său, pus deoparte, ales, „ca să fie un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului”. (Deut. 7, 6). În permanență, poporul Israel era în primăria de a înțelege greșit scopul, motivul pentru care a fost ales de Dumnezeu, și să gindească... „Pentru bunătața (neprihănirea) mea m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea țării acesteia”. (Deut. 9, 4). Și totuși, în ciuda încăpățînării lor, a răzvrătirii și apostaziei lor, îndepărtându-se de Domnul Dumnezeu în timpul celor patruzeci de ani petrecuți în pustie, El Și-a reînnoit legământul Său cu ei și iubirea Lui nezdruincată pentru Israel, a apelat la ei mereu și mereu cu o și mai mare putere:

„Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decît să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima și din tot sufletul tău, să păzești poruncile Domnului și Legile Lui pe care ți le dau astăzi, ca să fii fericit?” (Deut. 10, 12—13).

„Punîndu-i-se la dispoziție o mintuire desăvîrșită, numai prin har, la rîndul său, Israel era acum sub obligația sfîntă de a dovedi o mulțumire și ascultare desăvîrșită față de Răscumpărătorul lui. Apoi ascultarea morală a poporului Israel avea să fie motivată de mulțumirea ce era dator s-o manifeste pentru eliberarea și iertarea primită, cum și pentru un viitor glorios. Etica poporului Israel era astfel condiționată și își avea rădăcina în răscumpărarea lui, prin harul lui Dumnezeu. Legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu poporul Israel la muntele Sinai, la fel ca și legământul Său cu Abraam, a fost un legământ al harului, al harului iertător, prin serviciile Sanctuarului, îndreptate, direcționate de către nădejdea păcii în Țara Făgăduinței.

În mod categoric, Moise a încercat să învețe pe Israel această structură a harului răscumpărător, ca fiind singura motivare a unei adevărate și acceptabile ascultări. La granița Țării Făgăduinței, el a reînnoit această ordine poruncită a unei moralități mîntuitoare:

„Moise și preoții din neamul Leviților au vorbit întregului Israel, și au zis: „Israele, ia aminte și ascultă! Astăzi, tu te-ai făcut poporul Domnului, Dumnezeului tău. Să ascuți de glasul Domnului, Dumnezeului tău, și să împlinești poruncile și legile Lui pe care ți le dau astăzi”. (Deut. 27, 9—10).

Această poruncă divină este în mod deosebit arătată chiar în Cele Zece Porunci, întrucît ele încep cu o aducere aminte a celor ce a făcut Dumnezeu pentru ei. „Eu sînt Domnul, Dumnezeul tău care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. (Exod 20, 2—3). Marea Lege Morală a lui Israel constituie

astfel voința cea sfîntă a unui Răscumpărător, pentru un popor răscumpărat, pentru a-l păstra și sfînti, în cadrul mîntuirii sau răscumpărării sfînte. Atunci iubirea plină de har a unui popor mîntuit va fi singura și adevărată condiție acceptată pentru împlinirea acestei Legi a lui Dumnezeu. A doua poruncă ne amintește, de asemenea, de această iubire motiva-toare:

„Și Mă îndur pînă la al mîilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. (Exod 20, 6).

Nu este de mirare deci, că iubirea desăvîrșită pentru Dumnezeu este în mod continuu înălțată ca fiind rădăcina sau baza specifică a închinării lui Israel și a vieții lui morale.

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. (Deut. 6, 4—5).

Cerințele unei asemenea iubiri atotcuprinzătoare pentru Dumnezeu, devin inteligibile numai atunci cînd considerăm situația istorică și contextul în care aceste cerințe ale lui Dumnezeu față de Israel au fost făcute. Aceste cerințe, aceste apeluri la o iubire desăvîrșită a poporului Israel, au fost făcute, după ce Israel a experimentat iubirea desăvîrșită a lui Dumnezeu și harul Său în marea izbăvire a exodului său. Ele au fost, răspunsul, incredințarea plină de recunoștință a unui popor răscumpărat, față de Mîntuitorul lui iubitor, pe care, pe bună dreptate Dumnezeu îl așteaptă, îl cere de la poporul Său.

Regele David a fost considerat ca fiind marele exemplu pentru toți conducătorii teocratici ai lui Israel, pentru că „robul meu David... a păzit poruncile Mele și a umblat după Mine, din toată inima lui, nefăcînd decît ce este drept înaintea Mea”. (1 Regi 14, 8; vezi și 1 Regi 9, 4).

Faptul că prin harul Său, o desăvîrșită iubire avea să dea pe față o perfectă ascultare de poruncile lui Dumnezeu, ne este arătat în binecuvîntarea rostită de împăratul Solomon:

„Inima voastră să fie în totul a Domnului, Dumnezeului nostru, cum este astăzi, ca să urmați legile Lui și să păziți poruncile Lui” (1 Regi 8, 61).

Fără nici un fel de oscilație, Dumnezeu privește la aceia care răspund iubirii Sale atrăgătoare și care își pleacă inima și viața în mod complet și desăvîrșit spre El.

„Căci Domnul își întinde privirile peste tot pămîntul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întreagă a Lui”. (2 Cron. 16, 9).

B. Trezirea conștiinței păcatului în psalmii lui Israel.

Cei 150 de psalmi ai Sfințelor Scripturi au fost folosiți cu toții ca innuri de cult, cîntați de către co-

ruri, cu acompaniament instrumental, în templul din Ierusalim. Mulți dintre acești psalmi au fost compuși de către David, în tinerețea lui, cînd era încă păstor pe dealurile Iudeii. Cîntîndu-și innurile sale, ca rugăciuni, el se acompania singur la harpă.

Mai tîrziu, un număr din cîntecile lui David au fost încorporate în serviciile oficiale ale Templului, ca fiind adevărate și legitime cale de închinare și comuniune cu Dumnezeu. (Neemia 12, 24). În canonul Scripturii, acești psalmi, cum și alții, au fost acceptați — în final — ca fiind rugăciuni inspirate și eficiente, exemple pentru toți închinătorii în spirit și în adevăr, din Ierusalim.

O emoție, un sentiment caracteristic psalmilor biblici, care îi situează mai presus de orice frumusețe literară și mai presus de orice bucurie estetică religioasă este sensul lor de pocăință, de recunoaștere a stării de vinovăție, o recunoaștere a păcatului.

Această recunoaștere profetică a păcatelor lui Iuda și Israel contrastează cu descoperirea divină a sfințirii și purității morale.

Păcatul și sfințirea sînt la antipozii, sînt corolari contrastanți. Un simțămînt profund al unuia corelează în mod necesar cu marele concept al celuilalt. Și totuși, ambele idei nu sînt atît de mult concepii intelectuale sau pur etice, cum sînt descoperirile divine făcute inimii și conștiinței închinătorului, care în acest fel are o lăcărare a realității Dumnezeului lui Israel.

Compozitori asemenea lui David, Asaf și Leviții cum și alții, au avut o experiență personală și vie cu Dumnezeu, pe care L-au adorat și I s-au închinat ca Creator al lumii și Mîntuitor sau Răscumpărător al lui Israel. Psalmii 78 și 105—107 dau pe față o recunoaștere clară a Torei lui Moise, reamintind mesajul ei cu un apel dramatic și cu o puternică fervoare religioasă.

Psalmii au trezit pe iudei la conștiința față de moștenirea lor unică, i-au scos din apatie, din letargia lor, cerînd închinătorului să treacă prin experiența unei inimii reînnoite și a temerii de Dumnezeu. Ei fac acest lucru, înfățișînd adevărata natură a păcatului, a vinovăției — pe de o parte — și a neprihănirii și desăvîrșirii, pe de altă parte.

Cum au putut poezii religioși ai templului să cînte desăvîrșirea sau neprihănirea omului, cînd ei erau conștiinți de profunda păcătoșenie a naturii omenești? O analiză a doi psalmi va răspunde la această întrebare:

„Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc! Păzește de asemenea pe robul Tău de mîndrie, ca să nu stăpînească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană,

nevinovat de păcate mari". (Ps. 19, 12—13).

Mărturisind slava Creatorului, așa cum irumpe ea din lucrările creațiunii Sale, psalmistul continuă a recunoaște o slavă mult mai mare a lui YAHWE, strălucind din TORA Sa, într-o lumină mintuitoare, asupra poporului legământului Său. Tora a fost experimentată de către adevărații iudei, ca fiind o fântină a bucuriei răscumpărătoare „mai de preț decât aurul, mai dulci ... decât picurul din faguri" (Is. 19, 10). El face apel, cere credinciosului un răspuns moral și anume acela de a umbla smerit cu Dumnezeu sau Cel Sfânt, alegând calea Sa binecuvântată, și părăsind cărările neascultării :

„Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplată este mare". (Ps. 19, 11).

Luind în considerație cerințele Purității Infinite, David și-a dat seama că nici natura și nici Tora nu vor putea mintui pe cineva în ziua judecării. Cunoscând ochii cercetători ai Domnului, care cîntăresc motivele ascunse ale inimii omului (1 Cron, 28, 9), David a trăit sentimentul păcătoșeniei ființei sale, care a întrecut cu mult orice simțămînt al călcării legii ceremoniale sau al actelor păcătoase. El a înțeles păcatul — în primul rînd — ca o atitudine de răzvrătire, ca un act de răzvrătire împotriva lui IAHWE. (Ps. 41, 4; 51, 4). Adevărata recunoaștere a răului și a păcatului nu a fost rezultatul unor reflecții etice, ci un dar al descoperirilor ce purced din legământul cel sfînt al lui Dumnezeu. Cercetîndu-și inima înaintea lui Dumnezeu, David face un pas mai departe spre o mărturisire liberă a neputinței sale morale, rugîndu-se pentru harul iertător al lui Dumnezeu :

„Cine își cunoaște greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc". (Ps. 19, 12).

Această conștiință profundă a păcatului a fost caracteristica specific religioasă a închinării lui Israel. Închinătorul își dădea seama, în fața Dumnezeului său Cel Sfînt, că este păcătos pînă în inima ființei sale și nu putea nici măcar recunoaște, nu putea să-și cîștige o cunoaștere adecvată. În contrast cu toate filozofiile religioase grecești, care întotdeauna încep cu cerința : „Cunoaște-te pe tine însuși", calea lui Israel către cunoașterea de sine începea totdeauna cu cunoașterea lui IAHWE, Dătătorul vieții.

„Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina". (Ps. 36, 9).

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile! Vezi dacă sînt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!" (Ps. 139, 23—24).

„Cercetează-mă, Doamne, încercă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii și inima!" (Ps. 26, 2).

Iudeul știa că Iahwe cîntărea cele mai ascunse motive și dorințe ale inimii sale în balanța cerului, și în consecință el trebuia să se comporte ca atare.

„Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea nu m-ar fi ascultat Domnul". (Ps. 66, 18).

El știa, de asemenea, că observarea meticuloasă a tuturor ceremoniilor cultice, păzirea sabatelor ceremoniale și a sărbătorilor, cîntarea rugăciunilor rituale, nu vor fi decât numai o reprezentare a unei cucernicii indolente, dacă izvorul inimii nu a fost curățit de Duhul cel Sfînt al lui IAHWE.

„Spală-mă cu desăvîrșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu! Zidește în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Dă-mi iarăși bucuria mintuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință! Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mîhnită". (Ps. 51, 2, 10, 12, 17).

Iertarea divină presupune o pocăință, o reală părere de rău, un simțămînt al recunoașterii păcatului și o continuă bunăvoință de a asculta cu bucurie de Dumnezeu. Profetul consideră acest lucru ca o problemă de viață și de moarte.

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna. De veți voi și veți asculta, veți mîncă cele mai bune roade ale țării; dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit". (Is. 1, 18—20).

Rugăciunea lui David de iertare (Ps. 19, 12) consideră gravitatea păcatului prin prisma modului în care Dumnezeu vede păcatul de aceea el prețuiește foarte mult ha-

rul lui Dumnezeu. Cerind harul iertării lui Dumnezeu, David continuă să se roage ca Dumnezeu să-l ferească de păcat; el se roagă pentru acea putere care să-l păzească, să-l ferească de păcat, se roagă pentru acea putere care să-l elibereze, să-i dea putere pînă și asupra tendințelor spre păcat :

„Păzește de asemenea pe robul Tău de mîndrie, ca să nu stăpînească ea peste mine!" (Ps. 19, 13).

Ce se înțelege prin păcatul mîndriei? El este diferit de ceea ce spune David în vers. 12, unde vorbește despre „greșelile din neștiință", de „greșelile pe care nu le cunosc". Aceste două categorii de păcate — ale mîndriei, deci cunoscute, etalate cu emfază și cele necunoscute — sînt identificate în mod clar de legea levitică, în mod deosebit în Numeri 15.

Sanctuarul deschidea drumul pentru iertarea rostită de preot pentru păcatele din neștiință, care erau păcate comise fără voie, fără o deplină cunoaștere a gravității lor înaintea lui Dumnezeu, și care, după comiterea lor, dădeau loc la o serioasă și categorică pocăință. Pocăința era criteriul definitiv, care implica mărturisirea și părăsirea păcatelor, așa cum este arătat în înțelepciunea poporului Israel :

„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare". (Prov. 28, 13).

Păcatele mîndriei sînt — în consecință — calificate în mod cu totul diferit :

„Dar dacă cineva, fie băstinaș fie străin, păcătuiește cu voie, hulește pe Domnul; acela va fi nimicit din mijlocul poporului său, căci a nesocotit Cuvîntul Domnului, și a călcat porunca Lui; va fi nimicit și își va lua astfel pedeapsa pentru nelegiuirea lui". (Num. 15, 30—31).

Prin „păcătuirea cu voie" se înțelege nu o cădere accidentală în păcat, ci comiterea lui într-o atitudine de sfidare a autorității lui Dumnezeu. În acest caz, păcătosul păcătuiește în mod deliberat, după ce a primit cunoașterea adevărului. (Evr. 10, 26).

În mod conștient și de bună voie, el ia o atitudine de sfidare a Cuvîntului descoperit al lui Dumnezeu. Caracteristic acestui tip de păcat este absența oricărei adevărate pocăințe căci după ce păcatul a fost comis păcătosul caută chiar să îndreptățească comiterea lui.

Numeri 15, 32—36 ne prezintă un exemplu al unei astfel de atitudini față de păcat. Un israelit a ignorat, a călcat porunca pe care Dumnezeu o dăduse mai înainte cu privire la păzirea Sabatului Domnului Dumnezeu ca o odihnă solemnă :

„Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfînt. Cîme îl va călca, va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta, va fi nimicit din mijlocul poporului său. Să lucrezi șase zile;

dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreă lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea". (Exod 31, 14—15).

Într-o atitudine de împotrivi-re deschisă față de Legea lui Dumnezeu, un israelit s-a aventurat — într-o respingere și sfidare deschisă a voinței descoperite a lui Dumnezeu — să strângă lemne în ziua Sabatului. Prin hotărâre divină, acest act de răzvrătire deschisă împotriva lui Dumnezeu a fost pedepsit în mod exemplar. Serva Domnului spune :

„Actul acestui om a fost o violare deliberată și de bună voie a poruncii a patra — un păcat și nu un act făcut din nesocotință sau ignoranță, ci un act al infumurării, o impertinență îndrăzneală". (P.P. 409).

Tora, deci, definește păcatul făcut din infumurare, din mândrie, ca fiind un păcat care sfidează autoritatea lui Dumnezeu, o sfidare a cerinței de ascultare de poruncile lui Dumnezeu (Deut. 17, 12). Nu există nici o prevedere pentru ispășirea sau iertarea unor asemenea păcate, deoarece atunci, în acest caz, păcatul ar fi fost făcut să acționeze, să existe veșnic. (vezi 1 Sam. 3, 4; Is. 22, 14; Ier. 7, 16).

Aceasta nu vrea să spună că noi, ființele muritoare, sîntem chemate a spune, a defini și a da verdicte cu privire la cine și cînd un păcat de acest fel a fost făcut. Cine poate cunoaște, cine poate pătrunde și discerne motivele inimii omenești? Profetul Ieremia ne reamintește că :

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjdut de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, Domnul, cercetez inima, și cerc răunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui". (Ier. 17, 9—10).

Sesizînd nevoia lui cea mare după puterea mîntuitoare și sfințitoare a lui Dumnezeu, el se ruga : „Vindecă-mă Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mîntuiește-mă Tu și voi fi mîntuit; căci Tu ești slava mea !" (Ier. 17, 14).

Pentru aceasta se ruga și David în Ps. 19, 12—13. El nu căuta numai iertarea, ci se ruga pentru o viață sfîntă, sub călăuzirea harului lui Dumnezeu. El se ruga atît pentru iertarea vinovăției sale cît și pentru înfrîngerea, stăpînirea puterilor răului, care se luptă — în el — pentru supremație. El credea că atunci va fi fără de prihană, un slujitor neprihănit al lui IAHWE, „Stîncă și Izbăvitorul" lui.

„Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari". (Ps. 19, 13 u.p.).

Psalmul 19 declară că perfecțiunea umană nu însemnează cultivarea a tot ceea ce este bun în natura omului, ci umblarea continuă în deplină dependență de iertarea lui IAHWE și rămînerea în harul Său. Iertarea divină a readus pe

Israel în acea binecuvîntată comuniune cu Cel Atotputernic (IAHWE). Deși vinovăția și păcatul pot fi văzute în mod vizibil ca atare, V. Testament nu face niciodată o separare între vinovăție și actul în sine, sau viața păcatului (viața în păcat). În consecință, iertarea are un impact asupra vieții morale. Puterea păcatului este înfrîntă și Dumnezeu în persoană dorește să fie Supremul Stăpin. Această perfecțiune este atît un dar, cît și o cerință a legămîntului lui Dumnezeu cu poporul Israel.

Cineva, din neatenție, putea să cadă în păcat, o călcare a legii legămîntului încheiat, dar faptul acesta nu-l îndepărta de Dumnezeu sau de poporul Său. Serviciile din sanctuar, puneau la îndemîna închinătorului ce se pocăia, posibilitatea împăcării cu Dumnezeu, prin mijlocirea îngerului ispășitor de pe altar. (Lev. 4). Nu exista nici un fel de desăvîrșire fără actul cultic al ispășirii, în cadrul legămîntului lui Dumnezeu cu poporul Israel.

Oricîtă sfințire morală ar dezvolta ascultarea de bună voie de Dumnezeu, aceasta nu va putea niciodată să fie corelată cu un simțămînt de sfințire sau îndreptățire de sine. Experiența unei inimi zdrobite și a unui spîrit umil, va crește în intensitate, dacă Cel Atotputernic și Sfînt (IAHWE) va locui mai mult și deplin în închinătorul ce stă în umilință înaintea lui Dumnezeu.

„Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfînt. 'Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sînt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite, și să îmbărbătez inimile zdrobite'. (Is. 57, 15).

Psalmul 15. În acest psalm, noi întîlnim iarăși expresia „perfecțiune" (în original — tāmîm), de data aceasta ca o cerință pentru a intra în templu și a ne bucura de protecția și binecuvîntarea Celui Atotputernic (IAHWE).

„Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfînt? Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă". (Ps. 15, 1—2).

Probabil că sună puțin straniu, faptul că perfecțiunea este un mijloc și o cerință primordială pentru a te închina Celui Atotputernic și pentru primirea părtașiei Lui. Nu este oare desăvîrșirea sau perfecțiunea un dar, care trebuie căutat și primit în sanctuar? Cum putea atunci perfecțiunea să fie o condiție a participării la închinare, în timpul vechiului Israel?

Pentru a găsi, a înțelege scopul urmărit de Ps. 15, trebuie să avem o perspectivă mai mare a întregii Tore. Moralitatea nu era condiția de bază a alegerii pe care Dumnezeu a făcut-o, hotărînd ca popor

ales pe Israel. (Deut. 7—9). Marea salvare istorică a Exodului și legămîntul care a urmat la Sinai, erau daruri din partea Celui Atotputernic (IAHWE), date numai prin harul Său, ca o credincioasă împlinire a făgăduințelor făcute de Dumnezeu patriarhilor. Chiar și numai numele de „Dumnezeul lui Israel", IAHWE, îl prezintă ca pe un Dumnezeu plin de har și credincioșie, care își ține legămîntul făcut.

Începînd cu această întrebare, în rugăciunea sa ... „Doamne, (IAHWE), cine va locui în cortul Tău ...?" psalmul 15 presupune imediat un legămînt al harului. Atît Legea cît și sanctuarul au fost daruri ale legămîntului lui Dumnezeu, care oferea poporului Israel o continuă ispășire, prezența continuă a tubirii sfînte a lui Dumnezeu. Lucrarea preotului de administrare a harului iertător, nu urmărea să acorde — în mod formal — iertarea. Ea era mai degrabă făcută cu scopul de a îndepărta păcatele, atît sub aspectul vinei, cît și stăpînirea lor asupra conduitei, acțiunii oamenilor. (Ps. 19).

De aceea, era de datoria lui Israel să umble cu Dumnezeu, într-o nouă ascultare de voința Lui. Puterea divină a harului mîntuitor, așa cum s-a manifestat în eliberarea lui Israel din Egipt, din casa robiei, era — acum înainte — oferită, pusă la dispoziție, în serviciul preoțesc de la sanctuar. Scopul sărbătoririi anuale a Paștelui era acela de a reinnoi și a continua răscumpărarea harului și comuniunea legămîntului cu Cel Atotputernic — IAHWE — spre a da lui Israel posibilitatea unei participări reinnoite, vii, la istorica salvare a Exodului. Același har era oferit zilnic de către Dumnezeu în sanctuar. Și cu toate acestea, harul cel sfînt era acela care curăța de orice întinăciune și răutate, transformînd inima închinătorului.

„Întinde-Ți și mai departe bună-tatea peste cei ce Te cunosc, și dreptatea peste cei cu inima neprihănită! Să nu m-ajungă piciorul celui mîndru și să nu mă pună pe fugă mîna celor răi". (Ps. 36, 10—11).

„Dar eu, prin îndurarea Ta cea mare, pot să intru în casa Ta, și să mă închin cu frică în templul Tău cel sfînt". (Ps. 5, 7).

Sfințenia arzătoare a lui Dumnezeu și onoarea împăratească nu puteau sta alături de ceea ce era nesfînt și necurat, de cei ce erau inrobiți păcatului, împărțiți sau divizați de păcat. Israel trebuia să fie o națiune sfîntă, o lumină a neamurilor, care nu trebuia să se proslăvească cu înțelepciunea, bogăția sau puterea lor, ci cu faptul că cunoșteau pe viu și adevăratul Dumnezeu. (Ier. 9, 23—24). Era privilegiul lor sfînt, acela de a umbla într-o ascultare de bună voie și

Învăță-ne să ne rugăm

(urmăre din pag. a 3-a)

plină de bucurie cu Dumnezeu, umblare ce cuprinde pocăința, mărturisirea, părăsirea păcatului și revenirea la starea de origine, în ceea ce privește viața ascultării.

Această viață nouă se va manifesta — în mod necesar — în a face ceea ce este drept, în conformitate cu legământul existent și spunând adevărul din inimă. În acest fel, legământul harului transformator ne pune la dispoziție puterea motivatoare pentru o nouă comportare etico-socială. Psalmul 15 ne spune că participarea la sărbătorile anuale era condiționată de primirea și de însușirea mântuirii și harului primit mai înainte.

Refuzul de a se pocăi, respingând ascultarea de bună voie de legământul lui Dumnezeu, caracterizează acest păcat ca fiind păcatul mândriei, infumărării, aroganței. Pe de altă parte, cerințele psalmului 15 nu constituie simțămîntul unei păcătoșenii personale sau simțămîntul îndreptățirii de sine. Cum poate o astfel de situație să existe în același timp, cu o convingere profundă a nevredniciei noastre înaintea lui Dumnezeu?

„Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapei lui său. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurămint în paguba lui. El nu-și dă bani cu dobîndă, și nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată”. (Ps. 15, 3—5).

Acest mod de viață — în cadrul legământului — prin harul lui Dumnezeu, este o umblare perfectă, pentru că inima este curată, iar mințile sînt, de asemenea, curate. (Ps. 15, 2).

Această solie este transmisă și în alt psalm al lui David :

„Cine va putea să se sufe pe muntele Domnului? Cine se va ridica pînă la locul lui cel Sfînt? — Cel ce are mințile nevinovate și inima curată, cel ce nu-și dedă sufletul la minciună și nu jură ca să înșele. Acela va căpăta binecuvîntarea Domnului, starea după voia lui dată de Dumnezeu mîntuirii lui. Iată partea de moștenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută Fața Ta, Dumnezeul lui Iacov”. (Ps. 24, 3—6).

Mai puternică decît în psalmul 15, apare aici legătura indisolubilă a experienței mîntuirii cu aceea a vieții morale. Aceia care caută pe Dumnezeu în rugăciune, care îl fac zilnic Domnul și Mîntuitorul lor, vor primi binecuvîntare divină și vindecare. Întreaga viață morală își are rădăcina și este ancorată în răscumpărarea minunată a harului lui Dumnezeu, așa cum era privit în serviciul templului lui Israel.

Redacția

(va urma)

și căutarea îndreptării prin credință. Totul depinde dacă Legea este scrisă pe table de piatră sau tablele inimii; dacă este ascultarea noastră sau este ascultarea lui Hristos. Prin îndreptățirea atribuită, călcările de Lege ale trecutului sînt iertate și acoperite. Prin îndreptățirea împărtășită sau sfințire, ni se dă fire dumnezeiască, așa fel incit Hristos, care este Legea vie, își trăiește propria Sa viață de ascultare desăvîrșită, în noi și prin noi. (Rom. 8,1-4). Aceasta este „vestea cea bună” sau „vestea cea îmbucurătoare”, pe care o numim Evanghelie.

„Facă-se voia Ta”, asemenea Evangheliei, are și o însemnătate pozitivă. Ea nu ne cheamă numai la o resemnare pasivă în fața apăsării ispitei sau la curaj pentru înfrîngerea înfrîngării și persecuției. Ea ne cheamă și la acțiune. Ea este o rugăciune pentru o servire activă în împlinirea voinței divine. În această cerere noi ne rugăm să și facem lucrarea pe care El ne-a dat s-o facem. Nu este destul numai să ne supunem disciplinei Sale, trebuie să ne și consacram talentele noastre în serviciul Său. Supunerea față de voia Sa trebuie să includă ascultarea față de însărcinarea de a sîrși lucrarea Lui. Mîntuitorul avea acestea în minte, cînd în grădina Ghetsemani, S-a rugat ca mai curînd voia Tatălui Său să se facă decît voia Lui. Cererea aceasta a fost mai mult decît o rugăciune pentru har ca să poată suporta torturile morții păcătoșilor; ea includea rugămînta după ajutor, cu care să poată termina planul de răscumpărare.

Sîntem liberi să alegem

Locul celei mai mari bătălii în lupta creștinului este predarea voinței. Din fire, omul este egoist și încăpăținat. Profetul îl descrie ca „încăpăținat”, cu o frunte ca de aramă și cu un grumaz de fier. Pare-se că este o imposibilitate de a schimba mîntea lui sau de a-l întoarce de pe calea lui. El în mod încăpăținat și persistent își aduce la îndeplinire propria sa voie și face ce îi place, indiferent de urmări. Cineva a zis că „voința omului este în mod invariabil contra propriei sale mîntuirii și contra lui Dumnezeu”.

Voința omului este aceea care deschide sau închide poarta către Împărăția lui Dumnezeu. Ea poate fi numită balamaua pe care poarta destinului se întoarce. Noi sîntem agenți morali liberi, cu putere de alege. Domnul nu va forța niciodată voința noastră. Noi decidem propria noastră hotărîre.

Speranța multor așa-zisi creștini cum că Dumnezeu își va îndeplini voința cu privire la ei fără cooperarea lor este o speranță zadarnică. Doctrina despre predestinație este o

scuză pentru indiferența și trîndăvia omului. Voința noastră trebuie să fie adusă în armonie cu voia lui Dumnezeu și viața noastră în conformitate cu caracterul Său. În această lucrare noi avem o parte însemnată de făcut.

„Oricine vrea” — iată o parte esențială a invitației Evangheliei. Beneficiile Evangheliei și urmările conflictului cu păcatul depind în totul de acțiunea voinței. Filozoful Kant declara că nimic nu este rău în lume decît o voință rea și nimic nu este drept în lume decît o voință dreaptă. A voi drept este a voi ceea ce voiește Dumnezeu. De aceea, creștinismul nu este o problemă a emoțiilor, ci o problemă a voinței.

Cea mai mare luptă a Mîntuitorului în grădina Ghetsemani a fost lupta pentru predarea voinței Sale. Aceasta l-a produs sudorile de sînge. Dar scumpul Mîntuitor a fost în stare să zică: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă”. Rugăciunea pe care El a dat-o ca model ucenicilor Săi a fost împlinită în propria Sa viață. Voința divină s-a împlinit în El, în timp ce El era pe pămînt, după asemănarea ascultării cerești. Tot așa cea mai mare bălălie pe care o va avea de dat vreodată omul va fi predarea eului voinței lui Dumnezeu, oferirea inimii suveranității dragostei Sale. Pentru omul care iubește pe Dumnezeu în așa măsură incit să trăiască în totul în sfera stăpînirii voinței Sale, pentru unul ca acesta „Dumnezeu este în stare să schimbe pagubele lui în ciștiguri și crucile lui în cununii”.

De aceea, este clar că cea mai mare nevoie a noastră este să înțelegem adevărata putere a voinței. Puterea hotărîrii este puterea care guvernează viețile noastre. Totul depinde de dreapta acțiune a voinței noastre. Prin puterea alegerii, exercitată în mod drept, caracterul poate fi transformat pe deplin. Predînd în totul voința noastră lui Hristos, ne alăturăm puterii care este atotputernică. Ea este deasupra oricărei domnii și puteri. La cerere, primim tîrie de sus, care să ne țină statornici și printr-o consacrare permanentă pe altarul lui Dumnezeu, vom fi făcuți în stare să trăim o viață nouă. Domnul să ne ajute ca rugăciunea: „Facă-se voia Ta pe pămînt, precum se face și în ceruri” să primească un răspuns deplin în noi acum, în această lume, și, în final, în lumea care va fi salvată din robia păcatului.

Voia Ta, Doamne, doar voia Ta / Să se-mplicească în viața mea. / Tu ești olarul, eu lutul sînt, / Fă dar din mine un vas prea sfînt! /

Traducere de

H. Artinian

Pastor — pensionar

După cite cunoaștem din cartea descoperirilor lui Ioan (Apoc. 11), timp de treisprezece veacuri din istoria bisericească, cei doi martori ai lui Dumnezeu, Vechiul și Noul Testament, au trebuit să mărturisească îmbrăcați în saci. Interesantă, unică dar și semnificativă mărturie! Totuși în această perioadă biserica nu a avut o înțelegere clară a felului de conducere a Duhului Sfint. De fapt, și în zilele Vechiului Testament, poporul lui Dumnezeu printr-o necredință continuă, printr-o răzvrătire permanentă, printr-o fraternizare cu idolatria, prin călcarea Sabatului, lepădarea lucrării manifestată prin profeți, etc., a intrat pe Duhul Sfint al lui Dumnezeu timp de 15 veacuri, ca apoi, în timpurile Noului Testament, să profaneze Numele Celui Prea Înalt, ceea ce seama lui Belzebul lucrarea Duhului Său, așa cum ea a fost manifestată prin Isus. Astfel, aceia pe care Dumnezeu i-a făcut „părtași ai Duhului Său”, au disprețuit Darul cel nemăsurat oferit de Dumnezeu. Biserica ce a urmat celei apostolice a uitat și ea, în mare măsură, aceste lecții ale istoriei.

Biserica apostolică însă, împu-ternicită fiind prin revărsarea Duhului Sfint, sub forma ploii timpurii, a dus contemporanilor ei marea sa solie a biruinței obținută de Domnul Hristos asupra păcatului și a morții. (Col. 1,8.23). Entuziasmul ei a durat puțin timp, apoi s-a diminuat. Dar în acest timp, au început să se dezvolte în mijlocul ei curente care veneau în conflict cu învățăturile cele curate ale Domnului Hristos. „Taina nelegiurii” și-a început lucrarea ei distrugătoare, chiar în zilele apostolului Pavel. (2 Tes. 2,7). Astfel, în Corint, invidia, vrăjitoria și spiritul discordiei au închis usa bună și delicatei lucrări a Duhului Sfint. Desele și interminabilele lor certuri dovedeau că ei nu aveau „gîndul” și Duhul lui Hristos, iar abaterea de la adevăr, care era rădăcina oricărei apostazii, își înălța capul ei hidos ca un duh al rătăcirii care a înlocuit pe Duhul adevărului. (1 Ioan 4,6).

Factorii care au contribuit la această stare de lucruri au fost foarte diferiți. Cuvîntul inspirat ne spune că „cele șapte biserici din Apoc. 2 și 3, reprezintă starea bisericii din diferitele perioade ale erei creștine și că soliele transmise se extind pînă la sfîrșitul timpului”. (A.A./585).

Domnul Hristos a arătat bisericii din Efes că ea își părăsise dragostea dinții și că, dacă nu-și îmbunătățește starea, îi va muta sfeșnicul din locul lui. El a apelat la pocăință și la o schimbare totală, pentru ca biserica din perioada Efesului, credincioșii ei să poată reveni la ceea ce fuseseră la început; schimbare ce ar fi acționat ca un suflu viu peste pilpirile aproape stinse ale

iubirii acelor creștini, aprinzîndu-le din nou facla și reînsuflîndu-i. Ei, însă, au stins Duhul care aducea iubirea. Isus este Acela care a venit să aducă păcătoșului pocăit Duhul Sfint, prin care iubirea ne-măsurată și incalculabilă a lui Dumnezeu poate umple inima.

În ce fel își poate pierde o biserică sau un individ dragostea dinții? Foarte simplu: luîndu-și privirea de la Isus. „Primii creștini au început să privească unii la defectele altora. Stăruind asupra greșelilor și făcînd loc unei critici lipsită de amabilitate, ei au pierdut din vedere pe Mîntuitorul cu

Privind asupra dezvoltării bisericii în decursul veacurilor. vedem cum adesea, căutînd să flirteze cu lumea, cu păcatul, biserica a fost inundată de spiritul acestuia, pierzîndu-și în același timp caracterul ei deosebit. Atunci, Duhul Sfint își retrase darurile Sale. Duhul Sfint nu poate, nici chiar tacit, să aprobe apostazia. Pe de altă parte, „dacă biserica și-ar fi păstrat caracterul sfînt și deosebit, atunci puterea Duhului Sfint s-ar fi aflat încă în ea. Bolnavii ar fi fost vindecați, demonii ar fi fost mustrați și izgoniți, iar ea ar fi fost puternică și de temut pentru vrăjmașii ei”. (E.V. 227). Vizionînd mai departe drumul dezvoltării istorice al apostaziei, sintem martori ai faptului că schimbări doctrinare s-au abătut asemenea unor plăgi asupra bisericii: „Unul după altul vajnicii stegari ai adevărului au căzut la posturile lor. Unii dintre lucrătorii mai tineri s-au plictisit de adevărurile prea des repetate. În dorința lor după ceva nou și scilipitor, ei au încercat să introducă noi puncte de doctrină”. (F.A./580).

Biserica din Smirna a fost aceea care a urmat perioadei apostolice. În acest timp Roma cezariilor dezlănțui mai multe persecuții împotriva creștinilor, dar aceste încercări în loc să nimicească credința, au cernut pe cei nestatornici și au întărit pe cei loiali.

Dar în perioada bisericii din Pergam, Satana și-a schimbat metoda de lucru. Astfel, păgînii neconvertiți s-au infiltrat cu grămada în biserică. „Atunci cînd creștinii au consimțit să se unească cu aceia care erau numai pe jumătate convertiți de la păgînism, au intrat pe o cale care i-a dus din ce în ce mai departe de adevăr. Satana a triumfat! El i-a inspirat (pe cei pe jumătate convertiți) să înceapă a prigoni pe aceia care rămăseseră credincioși lui Dumnezeu”. (T.V./45). În ce privește pe conducătorii bisericii, aceștia proclamau pe de o parte slava lui Hristos, pentru ca pe de altă parte, să o întunece. Ei renunțau în mod public la lume, dar o invitau în particular pe usa din spate. Formele și ceremoniile au înlocuit un „așa zice Domnul”.

Apostazia s-a adîncit și mai mult în timpul bisericii Tiatura. În acest timp, biserica și-a asumat prerogative care aparțineau exclusiv Duhului Sfint și s-a declarat ca fiind singurul interpret al Scripturii. În perioadele evului întunecat, aceasta nu numai că a prigonit pe sfinți, dar s-a scotocit și în stare să schimbe vremile și Legea. După cele relatate în Daniel 8,11-13, biserica vizibilă „a aruncat adevărul la pămînt” și a călcat în picioare sau a profanat Sanctuarul cereș.

În această întunecată perioadă a Evului Mediu, libertatea de a te închina lui Dumnezeu după cum îți

LUCRAREA DUHULUI SFÎNT ÎN ISTORIA BISERICII

iubirea Sa cea mare pe care o descoperise față de păcătoși... Și ceea ce era mai dureros decît toate acestea, a fost faptul că nu și-au dat nicidecum seama de pierderea lor”. (8 T. 241). „După un oarecare timp, răceala a început să pătrundă în biserică. S-au dat pe față deosebiri neesențiale deosebiri ce nici nu meritau a fi luate în seamă, iar privirile multor credincioși au fost îndepărtate de la Isus. Și astfel, iubirea unuia față de celălalt începu să slăbească... iar cei mulți au rămas neavertizați.” Pe bună dreptate ne întrebăm: „Care este starea bisericii astăzi?” (R.H. 26 mai 1903).

Atunci cînd un duh străin Duhului lui Hristos pătrunde în inimă, duhul sfințeniei dispăre. Toți aceia care se unesc cu păcatul și cu cei ce-l promovează în viața lor, se fac părtași spiritului lor. Într-o anumită măsură, această stare există la mulți dintre cei ce pretind că fac parte din biserica lui Hristos și ca o urmare firească, unele dintre comunitățile noastre sînt lipsite de putere.

spunea conștiința luminată de Duhul lui Dumnezeu și în conformitate cu adevărul Scripturii, a avut de suferit. „Cînd prima biserică s-a corupt, depărtîndu-se de la simplitatea Evangheliei și primind riturile și obiceiurile păgîne, ea pierdu atunci Spiritul și puterea lui Dumnezeu; dar pentru a stăpîni conștiințele oamenilor, ea a căutat sprijinul puterii seculare. Astfel apărură o biserică stăpînind chiar și puterea statului, spre a o folosi pentru promovarea scopurilor ei, îndeosebi pentru stăpînirea a ceea ce considera ea „erezii”. (T.V./399).

Odată cu dezvoltarea tiparului și cu venirea unei ere de descoperiri și iluminism, cercetătorii au început să citească Biblia cu un nou interes. Reformațiunea a stimulat traducerea Scripturii în limbile naționale și a încurajat citirea ei de către oamenii de rînd și nu numai de către inițiați. În felul acesta, lumina a început să alunge întunericul.

Astfel, perioada bisericii Sardes a pus în evidență nume pline de rezonanță, ca Martin Luther și cei trei John: John Calvin, John Knox și John Wesley. Duhul lui Dumnezeu a fost acela care a eliberat apoi mulțimile de sub stăpînirea puterii absolute a bisericii, a superstiției și sclaviei spirituale. Unii reformatori au strîns în jurul lor un impresionant număr de discipoli, însă denominațiunile care au rezultat ulterior au respins spiritul întemeietorilor lor, adică acel spirit care se străduia să obțină din ce în ce mai multă lumină, pe care s-o pună apoi în practică. Denominaționalismul a cuprins cu hainele mulțumirii de sine diferite biserici protestante, prinzînd pe cei înregimentați în rîndurile lor în multe capcane.

Atunci însă cînd a început să arate indiferență și apatie spirituale, mișcarea Reformațiunii a eșuat. „Bisericele protestante ale Americii, ca și bisericile din Europa, care au fost privilegiate, n-au continuat să mai înainteze pe calea reformei, și ca urmare inevitabilă, religia a degenerat din nou în formalism. Odată cu trecerea timpului, spiritul Reformațiunii a dispărut treptat, pînă cînd era tot atît de mare nevoie de reformă chiar în stînul protestantismului, cum a fost în biserica Romei de pe timpul lui Luter.” (T.V./269).

Protestantismul a renunțat la trei adevăruri esențiale:

1) Biblia și numai Biblia ca singura regulă de credință și practică; 2) Îndreptățirea prin credință; 3) Dreptul fiecărei persoane de a asculta de propria sa conștiință, luminată de Dumnezeu prin Duhul adevărului sau, în alte cuvinte, preoția individuală. Pentru a anula toate acestea, Satana a folosit contra-reformațiunea. „El a influențat pe mulți să acorde puțină importanță Bibliei. El a determinat pe creștini să se unească de data a-

ceasta nu cu păgîni, ci cu aceia care prin devoțiunea lor față de lucrurile firești s-au dovedit a fi tot atît de adevărați idolatri, cum erau și închinătorii la chipurile cioplite.

În felul acesta, lumina Sardesului, fără ca biserica să-și dea seama, a început să pălească, ca apoi să se stingă, iar biserica Filadelfia, rînduită de Dumnezeu să pregătească drumul întregitei solii îngerești, i-a luat locul imediat. Această biserică a acceptat cu bucurie conducerea Duhului Sfînt. „Nici un adevăr nu este mai clar expus în Biblie decît acela că Dumnezeu conduce în chip deosebit prin Duhul Său cel Sfînt pe servii Săi, în marile mișcări pentru a promova lucrarea de mîntuire.” (T.V./309).

În această perioadă a bisericii Filadelfiei, s-a aprins peste tot flacăra evanghelismului, chiar și în țările păgîne. Lumina strălucitoare a Cuvîntului divin se răspîndea cu repeziciune prin reviste, broșuri și tractate. Conducătorii consacrați ai acelor zile, incluzînd pe: Manuel de Lacunza, un preot catolic; Iosif Wolff, un iudeu convertit la creștinism, supranumit „misionarul lumii, William Miller, care a subliniat pregnant profetia celor 2300 ani din Dan. 8,14. Calculele profetice au entuziasmat atît pe predicatori cît și pe laici aparținînd tuturor credințelor. Mulți proclamau că „a sosit ceasul judecății Lui”, iar profetia celor 2300 ani a confirmat aceasta. Pretutîndeni, era o febrilă așteptare a venirii iminente a Domnului Hristos.

Dar pe măsură ce timpul se apropia și îndeosebi atunci cînd evenimentul așteptat și prevăzut n-a avut loc în primăvara anului 1844, unii, refuzînd să accepte mai departe conducerea Duhului Sfînt, s-au întors împotriva oricărei învățături profetice. Aceia însă care n-au cutezat să nege prezența Duhului Sfînt în experiența vieții lor au studiat cu multă stăruință Biblia pentru a primi lumină și călăuzire. Ca o urmare firească a acestui lucru, ei au înțeles că atît perioadele cît și calculele profetice, arătau către data de 22 octombrie ca fiind timpul cînd curățirea Sanctuarului avea să aibă loc. Ei au mai înțeles, de asemenea, că parabola celor zece fecioare înfățișa exact situația lor. Evident, Mirele întîrzie să vină, iar unii ca și fecioarele neînțelepte, care nu aveau uleiul Duhului Sfînt în candelarele lor, au părăsit mișcarea adevărată, așa cum de fapt fusese prevăzut.

Solia adresată tuturor sau „strigătul de la miezul nopții” s-a vestit în vara și toamna anului 1844. Ca o împlinire a celor scrise în Mat. 25,6; „La miezul nopții s-a auzit un strigăt: „Iată Mirele vine, ieșiți-I în întîmpinare!” Alimentați cu uleiul Duhului Sfînt, flăcările reînviării s-au înălțat și mai sus decît înainte. Acum, stri-

gătul din miezul nopții și solia celui de-al doilea inger: „a căzut Babilonul”, s-au unit cu solia ceasului judecății. Rezultatul a fost că „aidoma unui val, mișcarea a cuprins toată țara”. (T.V./361). „Asemenea unor torente de ploaie peste un pămînt însetat, Duhul harului a coborît asupra cercetătorilor sinceri... Puterea innoitoare și innobilatoare a Duhului Sfînt a mișcat inimile, în timp ce binecuvîntarea a fost revărsată în măsură bogată asupra tuturor celor credincioși”. (T.V./362).

Pe parcursul timpului s-au abătut și furtuni de acuzații. Cei sinceri au început să se întrebe dacă nu cumva au fost conduși de un spirit nesfînt. Nu, și-au zis ei, nici un spirit rău nu putea să nască în inimile lor o așa dragoste fierbinte pentru Isus, așa cum experimentaseră ei. Serva Domnului confirmă acest lucru: „Prima și a doua solie îngerească au fost proclamate la timpul potrivit și au împlinit lucrarea pe care Dumnezeu dorea să o aducă la îndeplinire prin ele”. (T.V./366). Și cînd credincioșii își reaminteau experiența lor, „ei nu îndrăzneau să nege faptul că puterea Duhului Sfînt mărturisea în favoarea predicării celei de a doua veniri. În consecință ei nu puteau fi de acord să renunțe la pozițiile la care ajunseseră cu mințile luminate de Duhul lui Dumnezeu”. (idem).

Cînd cei dezamăgiți au verificat poziția și experiența lor, și-au dat seama că au adus la îndeplinire voia lui Dumnezeu, urmînd călăuzirea Duhului Său... Ca să fi renunțat în acest moment la credința și speranța lor și să fi negat puterea Duhului Sfînt, care le adusesese solia ar fi însemnat să se îndrepte conștient către pierzare. Cu nădejde ei priveau cu toată încrederea viitorul. Oare să-i lase Duhul Sfînt acum înlăcrimați, dezamăgiți sau doborîți de intristare? Nicidecum! „Dumnezeu nu Și-a părăsit poporul; Duhul Său încă locuiește cu aceia care nu întorc spatele luminii”. (T.V./368-369). Inspirați de același Duh, se încurajau unii pe alții cu făgăduința prețioasă a Bibliei: „Seara vine plînsul, iar dimineața vine veselia”. (Ps. 30,5).

Fie ca toți membrii ultimei biserici să nu neglijeze aceste mari lecții ale istoriei, ca nu cumva Dumnezeu să-și retragă lumina Duhului Său, spre a-i lăsa incurcați în amăgiri deșarte. Duhul Sfînt nu părăsește niciodată pe nimeni; păcătoșul respinge Duhul Domnului atunci cînd în mod conștient acesta ignorează cu bună știință unele adevăruri prezente în Cuvîntul lui Dumnezeu. „Cărarea celui neprihănit este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei”. (Prov. 4,8). În fața dezamăgiților de la 1844, se arăta o nouă și slăvită zi.

C. Adv.

Prietenilor mei

Pierre Lanarés

Dr. Pierre Lanarés, pastor adventist și secretar general al asociației internaționale pentru libertate religioasă, organism non-guvernamental afiliat O.N.U., este cunoscut frățietății noastre. Cu ani de zile în urmă, activitatea și răspunderile sale, dezinformările și adesea pornirile răutăcioase ale unora l-au îndreptat spre plaiurile țării noastre.

De prima dată a venit cu rețineri și primit cu rețineri. Organizației al cărui secretar general este, i se ceruse să intervină în favoarea unor „cazuri” și a unei așa-zise „restringeri a libertăților religioase” în țara noastră. De cum a pășit peste granițele noastre a fost cucerit de frumusețile și ospitalitatea poporului nostru. A luat legătura cu viața religioasă de la noi. A avut ocazia să vadă aproape întreaga țară, să stea de vorbă cu frați și surori din diferite colțuri de țară, cu cetățeni, conducători și slujitori ai Cultelor din țara noastră. A avut ocazia să cunoască autoritățile țării noastre.

Toate acestea au avut darul să-l cîștige pentru adevăr. Bărbat cu o înaltă ținută morală și obiectivitate, cu un larg evantai al gândirii contemporane și advente, s-a convins și a convins și pe alții de realitățile vieții sociale și religioase de la noi.

Prieten al țării noastre, a venit de multe ori să se adape din apa bucuriei noastre și să guste din sarea frăției și prieteniei noastre, legându-se sufletește de Biserica A.Z.S. din România. În sprijinul și apărarea realităților vieții noastre religioase și sociale, a luat cuvîntul înaintea multor foruri și organisme internaționale.

În vara acestui an va depune povara răspunderilor sale; vîrsta și trecerea timpului își spun cuvîntul.

Sentimentele sale de profundă afecțiune și iubire pentru frățietatea adventă din România l-au determinat să ne adreseze câteva rînduri sub forma unui poem, pe care-l publicăm în traducerea fr. N. Dumitrescu și care vorbește cu prisosință despre simțămîntele lui P. Lanarés față de România și Biserica A.Z.S. din țara noastră.

* * *

Prieteni din România, frații mei și surorile mele,

Nu cunosc limba voastră și sînt un străin

În această țară atît de bogată în frumuseți naturale;

În monumente, mărturii ale unei culturi bogate.

Dar m-ați cucerit prin ospitalitatea Atît de caldă și generoasă care izvorăște din sufletele voastre!

Da, mi-ați oferit în multe ocazii piinea prieteniei și sarea păcii, La fiecare întîlnire cu atita căldură, V-ați exprimat dragostea voastră frățească,

Încît am devenit în mod firesc În total solidar cu comunitățile voastre.

Înima mea vă aparține pentru totdeauna, fără rezerve.

În călătorii, în mijlocul adunărilor, La sfîrșitul unui serviciu divin sau în timpul unei mese,

Am citit în privirile voastre, am văzut pe fețele voastre

Dragostea care unește ființe deosebite,

Pentru a face din ele un singur popor condus de Duhul

Fără nici o rețineră și pentru veșnicie.

Am venit la voi ca să vă vorbesc despre dragoste,

Despre dragostea infinită a Creatorului nostru

Despre dragostea adevărată a Mîntuitorului nostru,

Despre dragostea Duhului care transformă viața.

M-ați ascultat, ați primit Cuvîntul lui Dumnezeu cu dorința cea mare

De a fi soli ai unui Păstor plin de iubire

Care dorește reunirea întregii omeniri

Pentru o fericire desăvîrșită pe pămîntul cel nou.

Dacă Duhul a îngăduit ca prin întîlnirea noastră

Să vă simțiți întăriți în viața voastră

Să știți că credința voastră, credințioșia voastră,

Sînt totdeauna pentru sufletul meu o întărire prețioasă.

Dumnezeu să fie preamărit pentru lucrarea Duhului Sînt

Care face din ființe diferite, străine, necunoscute,

Un singur popor unit prin legături de dragoste

Pentru viața noastră pămîntească și pentru veșnicie.

Pierre Lanarés

Adevărata slobozenie

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie” (Gal. 5,13); o slobozenie lăuntrică a mîntuirii prin credința în Hristos — opusă căutării aceluiași rezultat prin eforturi proprii, opusă îngăduinței de a eluda Legea în numele credinței. (Creștinii vremii apostolului Pavel aveau să se libereze și de practicile ceremoniale ale Vechiului Testament).

Slobozenia biblică a fost prezentată de către Mîntuitorul unora „care crezuseră în El” (Ioan 8,30-32): „Dacă rămîneți în cuvîntul Meu, sînteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi”. Reținem că adevărata slobozenie vizează pe cei ce „au crezut în El” și ea prezintă — prin cunoașterea adevărului — o realitate vie, „slobozi” în Hristos, trăind adevărul.

Slobod devine și se menține omul în urma recunoașterii stării sale de înrobire, printr-o atitudine progresivă — în măsura treptatei confruntări cu diferitele tendințe de înlănțuire, înrobire. Cel slobod — în sensul Evangheliei — face din Dumnezeu său obiectul închinării și iubirii sale supreme, stabilind — prin credință — o relație spirituală cu Creatorul său ce se evidențiază prin ascultarea de orînduirile divine. În această relație spirituală fiecare intră individual, se manifestă ca și cînd ar fi sigur și nimeni nu se poate opune stabilirii, ori menținerii ei.

Slobozenia fiecăruia nu înseamnă dezbinare „nici ... nici ... nici ...”, ci o minunată realizare „toți ... una în Hristos” (Gal. 3, 29). Referirea Mîntuitorului la „adevărata” slobozenie, condamnă închipuita stare a celor ce gîndeau „n-am fost niciodată robii nimănui” cînd, de fapt, realitatea era că ei se aflau înrobiți lor înșile, unor rele proprii, patimilor personale ce le întretineau. „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului”. (Ioan 8,34).

Soluția unică este Hristos. „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan. 8,36).

„...slobozenia... o avem în Hristos” (Gal. 2,4). „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi” (Gal. 4,31). „În El avem, prin credință în El, slobozenia.” (Efes. 3,12).

În experiența sa — comună fiecăruia — apostolul Pavel, inițial, în condițiunile împlinirii practicilor ceremoniale, cu toate cunoștințele despre Hristos, striga: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi...?” Apoi, devenit liber exclamă: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu... trăiesc... după îndemnul Duhului... în Hristos... izbăvit” (Rom. 7, 24.25; 8,1.2).

Neînrobît, apostolul Pavel ajunse să spună: „Sînt slobod față de toți” semenii. Trăia adevărta slo-

bozenie. În prima parte a experienței sale religioase, cu o practică rituală riguroasă, — ca cînd știa multe despre Mesia — dar nu-L cunoștea — se scotea neîndatorat cuvina. Devenit slobod, spunea: „m-am făcut robul tuturor“ (1 Cor. 9,19). Subliniem că s-a pus în serviciul celorlalți cînd a intrat în starea de „slobod față de toți“.

Declanșarea acestei slobozenii aparține omului și se face sub înrăurirea și puterea Domnului. Ieșirea din ea se datorește tot omului, cînd revine asupra alegerii făcute.

În condițiunile de înrobire socială a vremii apostolului Pavel, el arăta pe „robul chemat de Dumnezeu“ — rob social — ca fiind un „slobozit al Domnului“, subliniind că „cel slobod“ — social — „care a fost chemat de Dumnezeu, este un rob al lui Hristos“ prin ascultarea lui. În același timp, este atrasă atenția la primejdia înclinării spre înrobire voluntară: „Nu vă faceți robi oamenilor“. (1 Cor. 7,22,23). Această înrobire de bună voie se poate face sub multiple aspecte. Toate rămîn deopotrivă condamnable — de tip vechi, sau de formă modernă. Ce trist este că omul creat și născut cu deplină facultate să aleagă liber, se înrobește răului, sieși, altora, ori tinde să înrobească pe alții. Admirăm persoanele de o puternică personalitate, ce nu pot fi ingenuchiate — mor pe picioare, precum mor copacii. Sînt păsări ce nu pot trăi în colivie, sau viețuitoare ce pier în grădinile zoologice. Negustorii de sclavi au renunțat la vânzarea negrilor din anumite triburi pentru că nu suportau sclavia. Situația aceasta e salvatoare speciilor și neamului din care fac parte. „Nu vă faceți robi!“

O experiență a trecutului și o lecție prezentă. Sînt „frați mincinoși, furiași printre noi, ca să pîndească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus cu gînd să ne ducă la robie“. Dar „noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămînă...“ (Gal. 2,4,5). Urmărită, slobozenia aceasta pe timpul lui Daniel, cei trei au fost văzuți „umblînd slobozit în mijlocul focului“ (Dan. 3, 25). Pîrît ca și ei, în slobozenia lui, „Daniel se ruga și lăuda pe Dumnezeu lui, cum făcea și mai înainte“ (Dan. 6,10). În același timp, împăratul înrobît propriei condamnări nedrepte îi spune lui Daniel: „Dumnezeul tău să te scape“, apoi întrebă: „A putut Dumnezeu tău să te scape?“ Și „s-a bucurat foarte mult“ că unelțirea s-a destrămat prin „Dumnezeul lui Daniel“, (Dan. 6,16,20,23). Nimic nou sub soare. În timpul lui Ieremia, compatrioții săi ce nu deveniseră părtași ai acestei slobozenii spirituale, oscilau, în căutarea slobozeniei pămîntești, fugind la vreuna din cele trei mari și puternice țări vecine, cînd, de fapt, nu teritoriul străin, regimurile de acolo erau remediul,

ci lăuntru lor spiritual. Cel slobod în Hristos nu poate legifera îngăduința să-și fure dreptul răpît, ori să dea impresia acordului cu nedreptatea, ori măcar cu compromisul. În numele slobozeniei, unii săvîrșesc răutăți (2 Petru 2,10). „Legea desăvîrșită... este legea slobozeniei“ (Iacob 1,25), adică Decalogul care ilustrează caracterul lui Dumnezeu, adevăratul standard al îndreptării reprezintă cadrul corespunzător al relației dintre Dumnezeu și om — precum și dintre oameni — și care evaluează just motivele acțiunilor noastre și pe ele înșile. În Lege află infractorul moral, nelegiuitul liberarea de aparentele restricții ale Legii, considerînd Legea o normă infailibilă, corespunzătoare celor mai mari interese și aspirații personale și se bucură încadrîndu-se normelor ei.

„Purtați-vă ca niște oameni slobozit, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ei... cinstiți pe oameni, iubiți pe frați, dați cinste împăratului“. (1. Petru 2, 16,17). În aspectul social al slobozeniei, pe vremea aceea împărat era un străin de neam. Cu cît mai mult e valabil acest îndemn pentru noi, sub acest aspect, cînd avem o autoritate de stat proprie. Îi datorăm subordonare prin slobozenia în Hristos, demnă, rațională, voluntară — nu servilă. Pe tărîm social, apostolul Pavel dă îndemnul: „dacă poți să ajungi slobod, folosește-te“ (1. Cor. 7,21). Pentru că putem deveni slobozit spiritual indiferent de circumstanțe, să folosim mijloacele harului.

Presimțind dezastrul spiritual posibil, în numele slobozeniei, pentru individ și colectivitate, văzînd cum secătuieste rezervorul virtuților noastre — înlocuit cu iluzia unei bune stări, vorbind despre un adevăr liberator ce totuși nu scoate la iveală adevărata slobozenie, putem conchide că neadevărul acesta rămîne doar ca să ne dovedească și pentru viitor, cum a fost întotdeauna, prost gîndit. Paradoxal, putem face alianțe factice, ridicînd pretenții din ce în ce mai mari unii față de alții, uitînd de răul comun. Sub masca falsei slobozenii spirituale se poate ascunde primejdia altei aserviri, puțîndu-ne face vinovați de manifestarea unei autorități personale cu prețul sacrificării izvorului adevăratei slobozenii, cu sacrificarea adevărului — înlocuit prin lucrările unui sistem steril, cu o auto-crație de falsă reprezentare, contrară Evangheliei care zice: „Adevărul vă va face slobozit“, practicînd în schimb ignoranța și aroganța. Orice am face, rămîne exemplul apostolului Pavel: „Măcar că am toată slobozenia, în Hristos, să-ți poruncesc ce trebuie să faci... vreau mai degrabă să-ți fac o rugămînte...“ (Filimon 8).

Tot apostolul Pavel mai spunea: „Toate lucrurile îmi sînt îngăduite, dar nu toate sînt de folos; toate lucrurile îmi sînt îngăduite dar nimic nu trebuie să pună stăpînire pe mine“. (1 Cor. 6,12). E vorba

de lucruri ce nu sînt rele în ele înșile, asupra cărora, însă, totuși trebuie să veghem, pentru a nu deveni tributari lor, pentru a rămîne slobozit și față de ele, „nu faceți ca binele vostru să fie grăt de rău“ (Rom. 14,16).

O experiență colectivă din Vechiul Testament „Copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea pe care li le smulgea robia, s-au suit pînă la Dumnezeu“. (Ex. 2,23). Din partea Sa, Dumnezeu a lucrat ce depindea de El — doar El mai putea face ceva. Liberarea lor a fost minunată, totală. Slobozenia lor spirituală nu a fost deopotrivă în realizare, pentru că la ea trebuia să se producă și contribuția lor personală. Împotriva înrobirii sociale Dumnezeu a rînduit fiecare al 7-lea an pentru dezrobirea înrobitorilor; „să fie slobod sclavul. (Deut. 15,12). De asemenea, fiecare al 50-lea an, numit de veselie: „Să vestiți slobozenia“ (Lev. 25,10). Nici o altă religie n-a avut asemenea legiuire.

Pentru neîmplinirea planului lui Dumnezeu de acordare a slobozeniei, Dumnezeu a făcut reproșul — potrivit multora și azi: „Nu m-ați ascultat ca să vestiți slobozenia“. (Ier. 34,17). „Dar va avea milă de robii Săi, văzînd că puterea le este slăbită și că nu mai este nici rob nici slobod“. (Deut. 32,36). Vinovați erau cei ce gustaseră amarul robiei, fuseseră chemați la slobozenie — socială și spirituală — și rînduiți să acorde, la rîndul lor, slobozenia.

„Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia...“ deci, o problemă de Duh, „și sîntem schimbați... prin Duhul Domnului“ (2 Cor. 3,17,18). Prin Duhul Sfînt devine omul împlinitor al Legii — nu din pricina îngrădirilor acesteia, ci — pentru că Duhul a înscris Legea în inimă. Sălășuirea Duhului în ființa umană controlează, orientează gîndirea, simțirea, atitudinea, ajungînd să poată declara: „Îmi place Legea lui Dumnezeu“ (Rom. 7,22).

În afara rolului pămîntesc, „Prin sîngele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfînt“, (Evr. 10,19), acces veșnic al creației la Creatorul ei. Natura lăuntrică a acestei slobozenii primește componenta ei exterioară viitoare „parte la slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu“ (Rom. 8,21); o completă liberare de prezența și puterea păcatului, de tentație, nenorociri și moarte — urmare a deplinei realizări pămîntești a armoniei cu voia divină.

„Fraților, voi ați fost chemați la slobozenie. Numai nu faceți din slobozenie o pricină ca să trăiți pentru firea pămîntească, ci sluiți-vă unii altora în dragoste“. (Gal. 5,13).

„Rămîneți tari, de aceea în slobozenia... prin care Hristos ne-a făcut liberi...“ (Gal. 5,1).

V. D. Cojia
pastor

LUCRAREA DE PASTORAȚIE

Hrănește turma mea

Un pastor adventist, care a fost rugat să prezinte o serie de lecturi despre pastorație, pentru inspirația și edificarea slujitorilor Evangheliei și a unor studenți în teologie, nu s-a mulțumit doar cu propria sa experiență și pregătire, ci a făcut și un lucru cu totul semnificativ. Dar să-l ascultăm, dezvăluindu-ne planul său: „M-am străduit să exprim în cuvinte puținul pe care îl știam despre acest important subiect. Am citit, cu o foarte mare grijă, tot ce spun Sfintele Scripturi despre subiectul pastorației. Am citit un

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, mă voi îngriji Eu Insumi de oile mele și le voi cerceta. Cum își cercetează un păstor turma lui...” Ezechiel 34, 11-12.

iminentă a Domnului Isus Hristos pe norii cerului. Pentru acestea mă rog Domnului cu toată seriozitatea”. În următoarele gânduri, își exprimă astfel simțămîntul de teama ce-l stăpînea:

„Mă tem că ne găsim în fața primejdiei grave de a adapta stilul soliei noastre mai mult pentru urechile ascultătorilor decît la nevo-

părțire totală de obiceiurile negative ale lumii, un război declarat și în plină desfășurare împotriva lui Satana și a păcatului și o viață nouă, care trebuie să fie în mod constant susținută, dacă vrem ca ea să nu moară. Din cauza acestor motive, adevăratul creștin trebuie să se alimenteze permanent cu hrană spirituală de cea mai bună calitate. Acesta a fost, de fapt, și motivul pentru care Domnul Isus Hristos a repetat de trei ori lui Petru porunca: „Paște mielușei Mei... paște oițele Mele... paște oile Mele...”

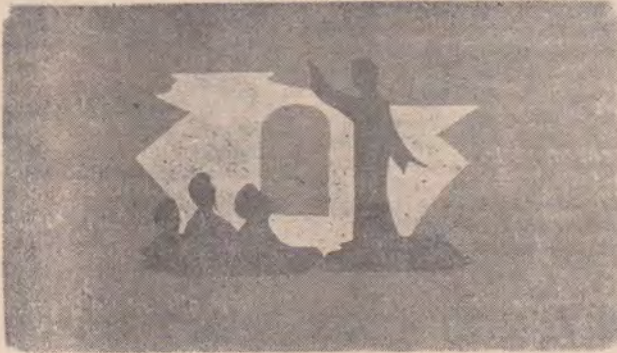
Porunca se bazează pe iubire. Îl iubești pe Isus Hristos cu adevărat? Atunci ești împuternicit și dator să hrănești turma Lui!

Nu este suficient să aduci la viață o credință puternică în Isus Hristos ca Mintuitor al lumii. Ea trebuie să fie susținută și hrănită. Lucrul acesta reiese clar din misiunea dată ucenicilor de Domnul Isus Hristos pe muntele înălțării Sale la cer: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului și al Sfintului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit...” (Matei 28, 18-20).

Pe credincioși trebuie să-i învățăm, pregătindu-i pentru botez; și trebuie să continuăm a-i învăța mereu pînă ce mintea și inima le vor fi pline cu Cuvîntul Lui Dumnezeu. Pe măsură ce facem această lucrare cu devotament și dăruire, făgăduința lui Isus spune: „Eu sint cu voi”. Este o promisiune specială pentru toți aceia care hrănesc inimile și mințile inflămnizate cu Cuvîntul cel veșnic al lui Dumnezeu.

Cine dintre noi nu-L cunoaște pe Isus ca fiind Păstorul cel bun din Psalmul 23? „El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte...” Da, grija Lui este de a ne oferi pășuni bune, hrănitore, acceptabile, ușor de ajuns la ele. Ele sînt Cuvîntul lui Dumnezeu comparat cu hrana cea mai bună pentru suflet. „Omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu”. (Matei 4,4).

Dumnezeu poate face lucrul acesta, de a vorbi direct inimii omenești; de asemenea, prin cuvîntul altora și prin locuirea în om a Duhului Sfînt. Dar partea noastră, ca pastori, este aceea de a-i hrăni. „Propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată blîndețea și învățătura”,

număr însemnat dintre cărțile care se ocupă cu acest subiect, scrise de unii dintre cei mai mari pastori și învățători. La urmă, am scris în jur de cinci sute de scrisori unor pastori aflați în activitate, în diferitele regiuni ale lumii, cerîndu-le sfatul și de la care am primit circa două sute de răspunsuri. Ca rezultat al acestei activități am ajuns la următoarele trei concluzii, care au produs o impresie adîncă asupra mea. Prima este în legătură cu vastitatea subiectului. A doua concluzie este că persoane cu autoritate au spus deja tot ce era nevoie să se spună cu privire la acest subiect. Și a treia este că cunoștințele mele despre pastorație sînt surprinzător de puține... „Și acest pastor cu „surprinzător de puține cunoștințe în pastorație” este fr. H.M.S. Richards, care timp de circa șaiszeci de ani a activat în toate formele de evanghelizare.

Într-una dintre scrisorile primite a reținut următoarele paragrafe:

„Nevoia mea cea mai mare este o umplere deplină cu Duhul Sfînt, un simțămînt de creștere vădită a prezenței lui Isus în viața mea și o convingere puternică de venirea

ile lor. Există foarte mult interes din partea noastră privind evidențierea și popularitatea. Avem nevoie de a fi mult mai interesați în problema credincioșiei și datoriei solemne de a fi într-adevăr solii lui Dumnezeu”. După primirea scrisorii, am discutat cu cîțiva evangheliști laici, pentru strîngerea materialului de răspuns, care și-au exprimat constatarea lor unanimă că solia cuprinsă în marile doctrine pare să fie neglijată. Ei așteaptă predică bine pregătite despre întreita solie. Mă tem că, în special pastorii mai tineri preferă subiecte generale în loc să prefere adevărurile cele mari ale îngerului al treilea. Și pastorul respectiv își încheie răspunsul său:

„Nu există fază a soliei noastre care să nu descopere pe Isus Hristos. Și dacă El este statornic în inimile noastre ca pastori, îl vom face cunoscut în predica noastră, în solia Sa specială pentru prezent”.

Da, credincioșii sînt flămînzi cînd este vorba să asculte mari adevăruri. Ei au dreptul să fie săturați, pentru că, în afara unor renunțări în trecut și a unor riscuri de viitor, pentru a fi un adevărat creștin, se cere insistent o des-

(2 Tim. 4,2). Noi nu-l putem vedea pe credincioși fericiți, sănătoși și în dezvoltare ascendentă, fără o hrană spirituală corespunzătoare.

Să ne gândim la o mîncare bine pregătită și plăcut aranjată. Ca ea să fie asimilată în organism, trebuie să fie introdusă în gură, mestecată, să fie plăcută la gust, apetisantă și consumată cu voie bună și bucurie. Cînd ne hrănim cu Cuvîntul lui Dumnezeu, nu este suficient numai să-l citim, ci trebuie să-l „mîncăm”, să-l „mestecăm”, să „sorbim dulceața lui”, să „cugetăm suficient” la părțile mai grele pînă le aflăm adevăratul lor sens. Lucrul acesta ne va da „aroma” cea mai plăcută, „vitaminele spirituale”, „proteinele” și toate celelalte componente ale unei hrane raționale. „Cînd am primit cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele”. (Ieremia 15, 16).

Sînt mulți care constată că au o credință slabă; acestora trebuie să li se spună cuvinte de incurajare și nădejde că „credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos”. (Romani 10, 17). Era, de fapt, auzirea pe care apostolii o vorbeau din Cuvîntul lui Dumnezeu. De la acest factor începe în mod inevitabil importanța supremă a predicării Cuvîntului lui Dumnezeu, de a face ca acest Cuvînt să fie accesibil, comestibil, gustos, plăcut și proaspăt, apetisant, astfel încît, de la începutul și pînă la sfîrșitul unei predici, să sature pe ascultătorii cu Cuvîntul Domnului. În felul acesta odată „întrat” Cuvîntul lui Dumnezeu în viața omului, se transformă în credință, exact așa cum o hrană fizică devine parte componentă din noi și ne aduce energie, putere și viață fizică. Și dacă „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui...”, să ne gândim la ineficiența răspunderii pe care o avem ca pastori, în pregătirea și „servirea” acestei hrane ascultătorilor noștri.

Și ce este mai important în procesul propovăduirii și al păstoririi este faptul că Domnul Isus Hristos este Cuvîntul cel viu, hrana spirituală a sufletului. „Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 14). Isus este Cuvîntul întrupat. Tot adevărul, toată viața, toată lumina care se găsește în cuvîntul Scripturilor, s-au întrupat în Isus Hristos și se află în El. Dacă Isus Hristos este Cuvîntul întrupat, atunci El este de asemenea, piînea cerului, așa cum Cuvîntul este în sine piînea lui Dumnezeu. N-a făcut chiar El personal declarația: „Eu sînt Piînea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămînzî niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată... cine Mă mîncă pe Mine va trăi și el prin Mine... și cine mîncă piînea aceasta va trăi în veac”. (Ioan 6,35.57.58).

E.G. White spunea în 1897 următoarele în această privință:

„Primirea Cuvîntului, piînea venită din ceruri, este de fapt primirea lui Hristos Isus. Pe măsură ce acest Cuvînt este primit în suflet, ne împărtășim de trupul și sîngele Fiului lui Dumnezeu. El luminează mintea, deschide inima ca acest Cuvînt odată întipărit să asigure prin el creșterea noastră...”

„Așa cum sîngele se formează în corp prin mîncarea aleasă cu care ne hrănim, tot așa Isus Hristos ia chip în noi prin „mîncarea” Cuvîntului lui Dumnezeu, care este carne și sînge, și prin ascultarea de acest Cuvînt devenim părtași de natură divină. Numai în acest Cuvînt sufletul va găsi hrana și vitalitatea lui... Un suflet fără Hristos este asemenea unui corp fără sînge, este corpul cuprins de moarte. El poate schița, în aparență, o anumită viață spirituală, el poate îndeplini unele ceremonii în problemele religioase, asemenea unei mașini; dar în toate lipsește viața spirituală. Astfel, auzirea Cuvîntului lui Dumnezeu nu este suficientă. Atîta timp cît nu cugetăm la Dumnezeu, nu vom accepta adevărul ca El să salveze sufletul nostru. Cuvîntul trebuie să fie aplicat în viața practică... Cînd un suflet primește pe Hristos, el primește îndreptățirea Lui. El trăiește atunci viața lui Hristos. Pe măsură ce studiază viața Lui și practică virtuțile Lui, el mîncă carnea și sîngele Fiului lui Dumnezeu. Cînd această experiență îi aparține, atunci se poate uni cu apostolul Pavel și să declare împreună: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. (Gal. 2,20).

Tuturor creștinilor adevărați li se pot spune cuvintele: „Și au gustat Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu”. (Evr. 6,5). Iată privilegiul celor ce păstoresc turma lui Dumnezeu: să facă tot ce este posibil ca toți oamenii să guste Cuvîntul cel bun al lui Dumnezeu și să se sature de mana căzută din cer.

Poate că n-ar fi rău să avem aceeași experiență pe care a avut-o unul dintre cei mai vestiți pastori, Dr. Van Osdel. La încheierea unui serviciu divin, s-a prezentat la el unul dintre ascultători, acuzîndu-l că și-a luat predica dintr-o carte pe care o avea și el acasă. Pastorul și-a păstrat calmul, i-a dat ascultătorului său un răspuns binevoitor, dar era nedumerit de ceea ce voia să spună acel om. La urmă, pastorul i-a zis: „Sînteți binevoitor să aduceți săptămîna viitoare cartea despre care spuneți? Aș dori foarte mult s-o văd”. Cu ocazia serviciului divin următor, respectivul a apărut în fața ascultătorilor ducînd cu sine o carte destul de voluminoasă, pe a cărei copertă era gravat, cu litere aurite, titlul ei: „Sfînta Scriptură”.

Este plăcut și minunat să predici din această carte! Este cu mult mai bine să nu te afli în locul

acelui pastor, căruia Mark Twain i-a zis într-o duminică, la încheierea serviciului religios: „Am descoperit toate cuvintele predicii de azi într-o carte pe care o am acasă”.

„Eu nu cred că aveți așa ceva”, spuse pastorul, „pentru că predica de azi este una dintre predicile mele originale”.

„Declarația aceasta nu vă ajută la nimic, pentru că eu am acasă o carte care conține toate cuvintele predicii”.

„În cazul acesta ați fi binevoitor s-o aduceți pentru consulta-re?” În duminica următoare, Mark Twain — scriitor american — i-a adus pastorului cartea promisă; era „Dicționarul integral al lui Webster”.

Așa cum am subliniat și în studiile trecute, izvorul nesecat de comori spirituale, balsamul vindecător, sursa tuturor energiilor spirituale și îndrumătorul nostru spre Isus, Mintuitorul, rămin, incontestabil, Sfintele Scripturi. Ele, unite laolaltă în Cartea cărților, Biblia, ne oferă hrana corespunzătoare pentru suflet, pe care noi, pastorii, trebuie s-o „servim” credincioșilor noștri.

Apără și păzește turma

Pastorul este omul folosit de Dumnezeu nu numai să conducă turma Domnului la „pășuni verzi și ape de odihnă”, ci el este acela care trebuie s-o supravegheze și s-o păzească.

Domnul Isus vorbește în Ioan 10 despre păstori adevărați și despre păstori neglijenți, indiferenți, care lucrează doar pentru plată. Un asemenea păstor, cînd se arată primejdia, cînd hoțul vine să fure sau cînd lupii atacă turma, o lasă în primejdie și fuge să-și salveze propria sa viață. Cînd vin vremuri grele, cînd i se cere să vegheze în lungile nopți friguroase sau în zilele fierbinți de vară, insetat sau flămînd, cerîndu-i-se să facă față unei molime apărută printre oi, le părăsește și multe dintre ele se pierd.

Nu tot așa face adevăratul păstor. El își cunoaște oile pe nume și ele îi cunosc glasul și merg după el; iar cînd se arată primejdia, este gata să-și pună viața în pericol pentru ele. Asemenea lui David: „Robul tău păștea oile tatălui său. Și cînd un leu sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam, și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram. Așa a doborât robul tău leul și ursul”. (1 Sam, 17,34—36) Sau experiența de păstor a lui Iacob: „Iată, am stat la tine douăzeci de ani; oile și caprele nu ți s-au stîrpicit... Nu ți-am adus acasă vite sfîșiate de fiare; ... zua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig, și-mi fugea somnul de pe ochi”. (Geneza 31, 38—40).

Ce tresărire de bucurie, cît de minunat și ce privilegiu este să fi

un adevărat sub-păstor de suflete și să colaborezi cu Isus în conducerea turmei Sale spre limanurile veșnice! Dar, „vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii Mele, zice Domnul... Mi-ați risipit oile, le-ați izgonit și nu v-ați îngrijit de ele”. (Ieremia 23, 1—2). Domnul veghează ca turma Sa să aibă păstori buni, „Eu Insumi voi strânge rămășița oilor Mele. Voi pune peste ele păstori care le vor paște; nu le va mai fi teamă, nici groază și nu va mai lipsi nici una din ele...” (Ieremia 23, 3—4).

În cartea Numeri ni se oferă un tablou privind datoriile unui adevărat păstor: „Moise a vorbit Domnului și a zis: 'Domnul, Dumnezul duhurilor oricărui trup, să rânduiească peste adunare un om care să iasă înaintea lor și să intre înaintea lor, care să-i scoată afară și să-i vire înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care n-au păstor'. (Numeri 27, 15—17). Iar apostolul Pavel, privind în viitor primejdiile care urmau să vină peste biserică, le-a zis păstorilor spirituali, conducătorilor comunităților de atunci și nouă celor de azi: „Știu bine că, după plecarea mea se vor vîri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricacioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați...” (Fapte 20, 29—31).

Unul dintre cele mai mari păcate săvîrșite de păstorii spirituali ai vechiului Israel a fost acela că nu s-au îngrijit de popor, nu l-au hrănit, nu l-au supravegheat și nu le-a „ars inima” pentru viitorul lui... „Nu trebuie păstorii să pască turma? ...Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită; n-duceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută... Astfel ele s-au risipit, pentru că n-aveau păstor... oile Mele sînt risipite... și nimeni nu îngrijește de ele, nici nu le caută!” (Ezech. 34, 2—6).

Am auzit pe un păstor povestind cum alerga în căutarea unor dițenți, care îi tulburaseră membrii uneia din comunitățile sale. Cineva care îl însoțea îi spuse la un moment dat: „Dragul meu, eu cred că tu ești chemat să fii un păstor de suflete. Nu cred că trebuie să umbli după ei atît de indignat și cu ochii înroșiți de oboseală și plîns”. La care acesta îi răspunse: „Da, tocmai pentru că sînt păstor sînt indignat și alerg după lupii care mi-au atacat turma mea cea scumpă”.

Și păstorul acesta avea dreptate. El simțea ca o datorie sfîntă să-și apere turma cu toată dăruirea; cu grijă însă ca în zelul său să nu rănească pe nimeni fără folos.

Cîtă delicatețe, cu cîtă seriozitate, ce credințioșie, cîtă rugăciune, cîte lacrimi și cîtă pasiune divină trebuie să dăm pe față pen-

tru sufletele prețioase Domnului Isus! Iată de ce are nevoie Biserica astăzi de un păstor, care să umble după cei pierduți, să caute ca să vindece pe cei bolnavi și răniți, să hrănească poporul cu hrana cea delicioasă a Cuvîntului lui Dumnezeu. Cîteodată turma Domnului are nevoie să fie hrănită în public sau individual, unul cîte unul, așa cum cei bolnavi au nevoie de un tratament într-o casă de sănătate și căroră li se prescrie un anume regim care să le stimuleze poftea de mîncare și să le refacă puterile pierdute. Ce cîmp al ocaziilor ni se deschide în față, ce atenție plină de seriozitate în pregătirea alimentelor pentru cei bolnavi și pentru cei bătrîni; pentru cei răniți, pentru tineri și copii, pentru cei slabi și pentru cei tari. Nu este nimic care să ceară un

mai mare ajutor ca o turmă care are nevoie de un păstor. Va găsi Isus, marele Păstor, în noi, pastorii de azi, bunăvoința și perseverența, dăruirea totală de a învăța de la El cum să predicăm mai bine, mai aproape de nevoile lor? Cum să le oferim ajutorul necesar în nevoi, primejdi și dezamăgiri, prin exemplul nostru personal și prin Cuvîntul cel veșnic, la timp și în mod efectiv? Și „eu am răspuns: 'Iată-mă, trimite-mă'... (Isaia 6,8). Domnul Isus Hristos să ne ajute să se spună și despre noi: „...el este un vas ales, pe care l-am ales, să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel”. (Fapte 9,15).

Păstor
C. ALEXE

Conducerea divină

Universul cel incomensurabil este opera lui Dumnezeu, a Creatorului Atotputernic, „a Tatălui luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”. (Iacob 1,17). Toate corpurile cerești au apărut la porunca Sa, „căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă”. (Ps. 33,9). Eternul Ziditor conduce aștrii pe orbitele lor; „El a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor. El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește”. (Is. 40,26). Prin căderea în păcat, omul s-a sustras cîrmuirii divine, iar urmările au fost durerea, mizeria și moartea. Însă, grație Planului de Mîntuire, omul căzut este reprimat în familia uriașă a ființelor ascultătoare de Dumnezeu. Deja aici, pe pămînt, avem posibilitatea să-L recunoaștem pe Dumnezeu drept îndurător și înțelept conducător al nostru. În calitate de creștini și în mod deosebit de Adventiști de Ziua a Șaptea, noi trebuie să privim această apartenență și posibilitatea de a fi călăuziți de Dumnezeu nu ca pe o diminuare a libertății noastre, ci ca pe o infinită bucurie. Și pentru noi astăzi e în vigoare făgăduința: „Voi merge Eu Insumi cu tine, și îți voi da odihnă”. (Exod. 33,14).

O atitudine bine gîndită.

„Trebuie să facem orice efort pentru a ne menține pe calea Domnului. În nici un caz nu tre-

buie să ne întoarcem de la călăuzirea Sa, spre a ne pune încrederea în om”. (7 ABC 907). Desigur, fără încredere viața ar deveni un calvar. Ea e necesară ca aerul în cadrul vieții de familie, de comunitate, între popoare. Neîncrederea e sursa multor amărăciuni și primejdii. Totuși, principala noastră nădejde de viață actuală și veșnică este Hristos, deoarece pe El se bazează siguranța noastră, iar fără El totul devine decepție, haos, eșec. Mutarea acestei ancorări de la Hristos la ființe omenestii, mărginite și muritoare este faptul vizat de Ieremia în cap. 17,5 și Isaia 2,22.

O impresie de moment. Impresiile și sentimentele nu sînt o dovadă sigură că o persoană e condusă de Domnul. În momente de neveghere, Satana va produce sentimente și impresii. (1 T/413).

Rugăciunea model „Tatăl nostru”. O versiune aramaică a acestei rugăciuni poate fi redată în românește (prin intermediul limbii germane) astfel: „Și condu-ne, ca să nu cădem în ispită!”

„Cînd rostim rugăciunea, pe care ne-a dat-o Hristos, noi ne încredințăm călăuzirii lui Dumnezeu, îl rugăm să ne conducă pe o cale sigură. Nu putem rosti cu convingere rugăciunea, dacă ne decidem totuși pentru o cale a propriei noastre alegeri. Trebuie să ne lăsăm conduși de mîna Sa și dirijați de glasul Său, potrivit cuvîntului: „Iată drumul, mergeți pe el”. (M.B./117-118).

Oameni în mina lui Dumnezeu.

1) **Abraam**: „Prin credință Abram, cînd a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce”. (Evr. 11.8). Ascultarea necondiționată a lui Abraam a fost unul din cele mai izbitoare exemple de credință și încredere în Dumnezeu ce se pot găsi în raportul sacru*. (4 T/524).

2) **Eliezer**: „El și-a amintit însă de cuvintele lui Abraam, că Dumnezeu va trimite pe ingerul Său, cu el, și s-a rugat stăruitor pentru o călăuzire sigură”. (P.P./172).

3) **Moise**: „Moise nu se așteptase la un complot atît de subtil (Core, n.t.). Cînd și-a dat seama de marea lui gravitate, a căzut cu fața la pămînt în rugăciune liniștită către Dumnezeu. S-a ridicat apoi mîhnit, într-adevăr, dar liniștit și puternic.

Dumnezeu îi făgăduise călăuzirea Sa”. (Idem/398).

4) **Samuel**: „Pînă atunci Israel nu știuse nimic despre ungerea lui Saul ca împărat. Alegerea divină trebuia comunicată în mod public prin sorți. Pentru aceasta, Samuel a convocat pe întreg poporul la Mițpa. Adunarea a fost începută printr-o rugăciune pentru conducere divină”. (P.P./611).

5) **Daniel**: „În procesul de însușire a înțelepciunii babilonienilor, Daniel și tovarășii săi au avut mult mai mult succes decît colegii lor; însă erudiția lor nu se datora unei întîmplări. Din contră, ei și-au dobîndit cunoștințele prin aplicarea conștiințioasă a aptitudinilor, sub călăuzirea Duhului Sfînt”. (P.K./486).

6) **Pavel**: „Deși era învățat de Dumnezeu în mod personal, Pavel nu avea o părere exagerată despre propria sa răspundere. În timp ce căuta pe Dumnezeu pentru călăuzire nemijlocită, el era totuși în permanență dispus să recunoască autoritatea cu care era înzestrat corpul credincioșilor uniți în comunitate creștină”. (A.A./200).

„În timpul serviciului său de predicare, Pavel căutase pe Dumnezeu pentru călăuzire divină. În același timp însă el fusese foarte atent în ce privește umblarea în armonie cu hotărîrile Adunării Generale din Ierusalim, și, ca rezultat, comunitățile au fost întărite în credință și se înmulțeau zilnic”. (A.A./402).

7) **Timotei**: „Timotei nu era încrezător în sine, ci căuta neîncetat călăuzire. Domnul a găsit la el o minte, pe care o putea prelucra și modela pentru sălășuirea Duhului Sfînt. Domnul va folosi și azi tineretul așa cum l-a folosit pe Timotei, dacă el se va supune conducerii Sale”. (A.B.C. 7/915).

8) **E.G. White**: „În zilele acelea Dumnezeu ne-a dat o experiență prețioasă. Cînd ne aflam în fața luptei cu puterile întinericului, așa cum era cazul adesea, încredințăm întreaga problemă puternicului nostru Sprijinitor. Mereu și mereu ne rugam pentru tărie și înțelepciune. Aceste dovezi ale cîrmuirii divine, această experiență vie în lucrurile lui Dumnezeu ne-au întărit, pentru a purta cu curaj luptele Domnului. Credincioșii au putut recunoaște mai clar, cum Dumnezeu le trasase calea și cum îi dirijase în vîltoarea încercărilor, dezamăgirilor și luptelor acerbe”. (L.S./92).

O necesitate generală.

În orice împrejurare a vieții și în orice domeniu de activitate avem nevoie neîncetat de călăuzire de sus. În privința acesteia mărturiile, sfaturile și apelurile Spiritului Profetic sînt extrem de prețioase:

Părinții: „Părinți, smeriți-vă inimile înaintea lui Dumnezeu. Cereți lumină și călăuzire, o conștiință sensibilă și un clar discernămint, pentru ca să vă puteți vedea greșelile și înfrîngerile”. (G.C.

537). „Mama ar trebui să simtă nevoia sa după călăuzirea Duhului Sfînt, pentru a putea avea o experiență veritabilă, supunînd Domnului calea și voința ei. Apoi, prin harul lui Hristos, ea poate fi pentru copiii ei o învățătoare înțeleaptă, amabilă și iubitoare”. (idem/69).

Tinerii: „Tineri discipoli ai lui Hristos, mergeți înainte stăpîniți de principii, îmbrăcați în hainele curăției și neprihănirii. Mintuitorul vostru vă va aduce în poziția cea mai potrivită pentru talentele voastre, unde puteți fi folositori în cel mai înalt grad cu putință. Pe calea datoriei puteți fi siguri de primirea harului suficient pentru ziua respectivă”. (1 T/87).

Orientarea profesională: „Trebuie să urmărim mai mult planul lui Dumnezeu. Să facem tot ce se poate mai bine în lucrarea care este cea mai aproape de noi, să încredințăm Domnului căile noastre, să observăm dovezile providenței Sale — iată reguli, care garantează o călăuzire sigură în alegerea profesiei”. (Ed./267).

Activități curente: „Hristos vă va fi un ghid infailibil, dacă-L alegeți pe El mai degrabă decît propria voastră judecată oarbă. A-

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc”. Mat. 5.17.

tunci, în lucrările voastre veți fi scutiți de multe incurcături și greutăți". (3 T/458).

Probleme sau situații grele: Trebuie să avem mai puțină încredere în ce poate face omul și mai multă încredere în ce poate face Dumnezeu pentru fiecare suflet credincios. El dorește mult ca voi să-L urmați în credință. (C.M./119).

Căsătoria: „Dacă există un subiect la care ar trebui să se mediteze serios, și în legătură cu care ar trebui căutat sfatul persoanelor mai în vîrstă și cu mai multă experiență, atunci acela este subiectul căsătoriei; dacă vreodată Biblia este mai necesară ca sfătuitoare, iar călăuzirea divină trebuie căutată în rugăcune, atunci lucrul acesta este mai cu seamă valabil înainte de a se face un pas care unește persoanele pentru toată viața”. (M.Y.P./465).

Studiul Bibliei: „Fără călăuzirea și îndrumarea Duhului Sfînt (oamenii) vor denatura întotdeauna Scriptura sau o vor interpreta fals”. (S.C./110). „Cînd se face din Biblie cartea de studiu cu rugăciune serioasă pentru călăuzirea Duhului Sfînt și cu o deplină predare a inimii spre a fi sfințită prin adevăr, tot ce a promis Hristos se va împlini. Rezultatul unui astfel de studiu al Bibliei va fi un spirit echilibrat”. (C.P.T./357).

Lucrarea lui Dumnezeu, activitatea misionară: „Lucrătorii aleși ai lui Dumnezeu nu trebuie să simtă că, la fiecare pas, ei trebuie să consulte pe un slujbaş cu răspundere, dacă pot face un lucru sau altul. Concluzînd din tot sufletul cu frații lor în realizarea planurilor generale pentru înaintarea lucrării, ei trebuie să caute fără încetare pe Dumnezeu lui Israel pentru călăuzire personală”. (T.G.W./491).

„Lumină, lumină din Cuvîntul lui Dumnezeu, — iată de ce are nevoie poporul. Dacă învățătorii Cuvîntului sînt dispuși, Domnul îi va conduce în strînsă legătură cu poporul. El îi va conduce la căminurile acelor care au nevoie și doresc după adevăr”. (Evang./463).

Consfătuiri oficiale: „Conferințele trebuie să aibă în fruntea lor oameni care-L iubesc pe Dumnezeu și care se tem de El — oameni capabili, care vor învăța în școala lui Hristos să fie conlucrători cu El, să poarte jugul Său și să ducă povara Sa. Dependența noastră de Dumnezeu este absolută și ar trebui să ne mențină foarte umiliți; și, datorită dependenței noastre de El, conștiința noastră despre El ar trebui mult sporită. Nu puteți merge oare la marele Conducător, care este mare la sfat? Oare nu poate El să rezolve lucrurile?” (T.M.G.W./320-326).

Spirit de discernămint: „Pe măsură ce ne apropiem de sfîrșitul timpului, înșelăciunea va fi amestecată cu adevărul, astfel că numai cei ce au călăuzirea Duhului Sfînt vor fi în stare să distingă adevărul de eroare. Trebuie să facem orice efort posibil pentru a ține calea Domnului”. (A.B.C. VII/907).

Spirit de inițiativă „Vor apare împrejurări care vor reclama acțiune promptă; va fi necesar ca aceia care lucrează chiar în cîmp să ia lucrurile în serios, făcînd lucrarea ce trebuie făcută, sub conducerea Duhului Sfînt. Dacă ei ar aștepta în timp de criză îndrumări de la Battle Creek, care să le spună ce ar trebui să facă, ei ar putea pierde mult. Cei ce conduc lucrarea trebuie să fie administratori credincioși ai harului lui Dumnezeu”. (T.M.G.W./213). În înțelegerea acestui citat trebuie să luăm în considerație momentul istoric cînd el a fost scris, împrejurările date și motivele care au făcut necesară apariția lui. Serva Domnului a dezaprobat tendințele de centralism excesiv, datorită căruia lucrătorilor le era împiedicată inițiativa personală, așteptînd totul de la centrul lucrării, pînă în cele mai mici amănunte. Principal valabil este modul de a lucra în conformitate deplină cu organizația Bisericii și în permanență colaborare cu factorii umani de răspundere, însă, în cadrul acesta, slujitorii lui Dumnezeu să aibă inițiativă, spirit de răspundere, înfruntînd cu energie primejdiile și riscurile, fără a acționa astfel, în-cît să fie necesar a li se prescrie cu exactitate cum să procedeze în fiecare situație, iar ei să fie liberi de orice responsabilitate.

Unitatea Bisericii: „În timp ce e adevărat că Domnul conduce indivizi, este, de asemenea, adevărat că El conduce un popor, nu cîțiva inși în mod separat, aici și acolo, unul crezînd una, altul alta. Ingerii ai lui Dumnezeu fac lucrarea încredințată lor. Ingerul al treilea conduce și curățește un popor și ei trebuie să meargă în unire cu el”. (T.M.G.W./488). Dumnezeu Se manifestă prin Duhul Său în viața și lucrarea fiecărui lucrător devotat adevărului, această legătură personală a individului cu Cerul neputînd fi înlocuită prin nimic. Dar această realitate personală se manifestă în armonie cu interdependența mădularilor trupului lui Hristos. Dumnezeu are un popor; fiecare mădular în parte are funcția sa distinctă; dar există și funcționează numai în contextul biologic al organismului.

Semne ale călăuzirii divine

Cei ce așteaptă minuni ca semn al călăuzirii divine sînt într-un grav pericol de a fi dezamăgiți. Cuvîntul declară că vrăjmașul va lucra prin agenții săi care s-au depărtat de credință, și ei vor face în aparență minuni, pînă acolo că vor coborî foc din cer în vîzul oa-

menilor. Adoratorii lui Dumnezeu se vor distinge în mod special prin respectarea poruncii a patra — întrucît acesta este semnul puterii Sale creatoare și mărturie a cerinței Sale în legătură cu respectul și cinstirea din partea omului. Ei să ia poziție de partea Cuvîntului cel viu — „Scris este”. Aceasta e unica temelie pe care ei pot fi siguri”. (2 S.M./54-55).

Factori ai conducerii dumnezeiești

Isus Hristos: „Viața și spiritul lui Hristos constituie singura normă a desăvîrșirii, iar unica noastră siguranță este aceea de a urma exemplul Său. Dacă facem astfel, El ne va conduce prin sfatul Său și apoi ne va primi în slavă”. (1 T/408).

Spiritul Sfînt: „Cînd va veni Mîngietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul...” (Ioan 16,13). „Puterea divină este infailibilă. De aceea să venim la Dumnezeu, invocînd călăuzirea Duhului Său Sfînt”. (T.M.G.W./320-326).

Ingerii: „Ingerii din lumea de lumină vor fi cu aceia care în umilînța inimii caută călăuzire divină”. (Idem/108).

Cuvîntul lui Dumnezeu: „Biblia a fost rînduită spre a fi un îndrumător pentru toți aceia, care vor să cunoască îndeaproape viața Creatorului lor. Dumnezeu a dat omului cuvîntul profetic cel sigur”. (G.C./521).

Slujitorii Evangheliei: „Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele”. (Evr. 13, 17).

Încredere în conducerea divină: „Nu vă încredeți în brațul de carne, ci încredeți-vă total în călăuzirea Domnului. Fiecare să zică: „Cît despre mine, voi ieși și voi fi deosebit de lume. Voi servi pe Domnul cu toată hotărîrea inimii”. (M.L./32).

Un obiectiv al rugăciunii: „Ei trebuie să caute permanent în rugăciune călăuzirea Spiritului Sfînt, care-i va conduce la dragoste și unitate”. (5 T/243).

„Cel ce se așează fără rezerve sub conducerea Duhului lui Dumnezeu va constata că mîntea sa sponorește și se dezvoltă”. (1 S.M./338).

„Nu pierdeți din vedere a prezenta cazul vostru înaintea Sa și a implora călăuzirea Sa. El a făgăduit că, dacă vă lipsește înțelepciunea și o cereți de la El, El vi-o va da, cu mîină largă și fără mustrare”. (2T/152).

„În fiecare familie ar trebui să fie un timp stabilit pentru rugăciunea de dimineață și de seară. Cît de potrivit este pentru părinți să-și strîngă copiii în jurul lor... spre a mulțumi Tatălui ceresc pentru ocrotirea Sa din timpul nopții și să-I ceară ajutor, călăuzire și purtare de grijă în timpul zilei!” (7 T/43).

Biserica și călăuzirea lui Dumnezeu.

„Sînt încurajată și binecuvîntată cînd îmi dau seama de faptul că Dumnezeu lui Israel Își conduce încă poporul, și că El va continua să fie cu el chiar pînă la sfîrșit. Sînt îndemnată să spun fraților noștri din lucrarea de predicare: „Fie ca soliiile ce pornesc de pe buzele voastre să fie încărcate de putere de la Spiritul cel Sfînt al lui Dumnezeu. Dacă a fost vreodată un timp cînd să avem nevoie de o deosebită călăuzire din partea Duhului Sfînt, acela este acum”. (2 S.M./406—407).

„Ca denominațiune, avem nevoie să căutăm mai mult călăuzirea lui Dumnezeu...” (Idem/47).

„Fiecare faptă de ascultare față de Hristos, fiecare tăgăduire de sine din pricina Lui, fiecare suferință îndurată în liniște, fiecare biruință asupra ispitei este un pas către slava biruinței finale. Cel ce Îl acceptă pe Hristos drept Conducător și condus în siguranță”. (M.B./140).

O cale sigură „Deseori ostașii lui Hristos ajung în locuri aspre și dificile fără să știe de ce. Dar să slăbească ei atunci cînd se ridică greutăți? Să se micșoreze credința lor pentru că ei nu-și pot vedea drumul prin întuneric? Ferească Dumnezeu! Ei trebuie să cultive un simț continuu al prezenței lui Dumnezeu, care îi va susține în lucrarea lor. Ei nu pot pieri, nici un pot rătăci drumul, dacă urmează călăuzirea Sa și se străduiesc să înalțe Legea Sa”. (1 S.M./115).

Făgăduințe prețioase

„Marele Conducător de oști va conduce fiecare luptă pentru înaintarea cauzei Sale. El va fi Cîrmuitorul poporului Său în primejdioasele conflicte în care ei urmează a se angaja, dacă sub îndrumarea conducătorilor și păstorilor, ei își fac lucrarea destinată lor, ascultînd de glasul care spune: „Iată, drumul, mergeți pe el!”. „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric” (T.M.G.W./211).

Pastor
RADU M. ȘTEFAN
Consilier Untune

ACTUL UNIRII

În calendarul istoriei naționale, ziua de 24 ianuarie 1859, Ziua Unirii, este una din cele mai însemnate date. Ea semnifică realizarea unor aspirații seculare a românilor și deschiderea căilor unor adinci și radicale prefaceri, menite să dea țării o nouă structură și o nouă înfățișare. Fiind o strălucitoare verigă dintr-un șir de evenimente istorice, a căror desfășurare aveau să confere secolului 19 semnificația unei veritabile renașteri naționale. Unirea din 1859 a fost un rezultat, o incununație a unor eforturi masive, hotărîte și statornice ale întregii nații române. Unirea celor două principate, înfăptuită atunci și urmată șase decenii mai tîrziu, de realizarea statului național unitar, avea la bază conștiința unității de origine, de limbă și de destin istoric a romanității și a contuității, conștiința ce a devenit un principiu activ, neabătut, far luminător al literaturii, vieții sociale și țel final.

Unirea principatelor răspundea așadar, unor necesități generale, era firească și realizarea ei devenise un imperativ istoric. „Unirea Principatelor — scria M. Kogălniceanu — este dar dorința și logică a marelui majorității a românilor... ea este singurul mod în stare de a consolida naționalitatea românilor... de a le da demnitate, putere și mijloace”. Iar C. Hurmuzaki, în discursul rostit în fața adunării ad-hoc a Moldovei, spunea: „Noi dorim Unirea, pentru că Unirea dă tăria, tăria dă siguranța, siguranța dă încredere, încrederea dă suflet și zbor comerțului și civilizației”.

Actul Unirii a fost deci un act al curajului. Bine știind că există opoziție și în interior și în exterior, cele două Adunări Elective — a Moldovei și Munteniei — în ciuda unor evidente situații nefavorabile, alege pe unul și același conducător. Curajul a caracterizat de fapt, întotdeauna pe români, dar de data aceasta i-a și favorizat. Ca o adevărată furtună de vară iscată din

senin, a fost efectul produs asupra diplomației occidentului de dubla alegere a principatelor române; totuși soluția găsită de români a fost salutată cu plăcere.

Actul Unirii a fost și o dovadă de nețărmurit patriotism, de putere, de dăruire și jertfă de sine, folosind cu pricepere cadrul de acțiune internațională ce se oferea atunci, dar care era departe de a oferi și soluția dorită. Urmind impulsul imprimat de o condiționare internă, care cerea imperios, realizarea statului național modern, națiunea română a realizat unirea principatelor, în pofida împotrivirii unor puteri străine, rezolvînd prin forțe proprii o problemă europeană și deschizînd drum către independență, modernizare și făurirea statului unitar român.

Aniversarea celor 123 ani de la marele act istoric al Unirii Principatelor Române ne readeuce în actualitate marelui și importantul adevăr că UNITATEA este marea lecție a eroicele noastre istorii. În acest consens, chiar proclamația domnitorului ales de cele două țări, spunea: „Îndemnăm pe toți compatrioții noștri de orice stare și condiție ca să uite dezbinările și urile trecute. Numai pacea dintre noi, numai iubirea între fiii aceleiași țări și nații, numai o deplină armonie între clasele societății, intrunind așa toate puterile, poate să ne întărească”.

Astfel fiind, Actul Unirii — în afară de toate — este și foarte actual. Astăzi, cînd amenințarea apăsătoare, umbrîndu-i lumina cu forțele războiului, sîntem îndemnați să nu uităm niciodată că numai pacea dintre noi, iubirea și armonia poate să ne întărească. Ca oameni ai credinței și fii ai păcii, să ne alăturăm tuturor acelor ce vor și caută căile păcii, celor care îi cunosc valoarea și aleg după ea. Căci fii ai păcii, vor fi chemați cei ce fac pace!

Coconcea Octavian
Secretar de redacție

Pagina Președintelui

(urmare din cop. a II-a)

fruntea comunităților. Apostolul Pavel spune despre cel ce vrea să fie episcop, bătrîn, supravvegheator, slujbaş; „Să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și chivernisească bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?” (1 Tim. 3,1—7). Unul ca acesta să nu fie întors de curînd la Dumnezeu ca nu cumva mîndria să pună stăpînire pe el, căci mîndria merge

înaintea căderii. Și să nu uităm că toți, cu atît mai mult un slujbaş al Comunității, trebuie să aibă o bună mărturie din partea tuturor, ca să nu ajungă de ocară...!

Mai înainte de a răspunde afirmativ chemării și mai înainte de a chema, să ne cercetăm bine. Să lăsăm ca Duhul cercetător al adevărului să ne ilumineze inimile, și atunci nu vom fi așa de doritori uneori chiar impunători a fi... ceea ce nu sîntem. Cîtă nevoie avem de

înțelepciunea divină și cîtă dreptate avea David și avem și noi astăzi să cerem lui Dumnezeu: „Învăță-ne să ne cunoaștem rosturile vieții și dă-ne o inimă înțeleaptă”. Ferice de cel ce se lasă înțeleptit de Dumnezeu! Să nu uităm niciodată, că umblarea „celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire, merge mereu crescînd pînă la miezul zilei”. (Prov. 4, 18).

D. Popa

Sedința Comitetului Executiv al Conferinței Generale A.Z.Ș.

O veritabilă „toamnă indiană“, cu cer albastru și zile însorite, calde, acesta a fost cadrul natural în care s-au desfășurat lucrările Comitetului Executiv al Conferinței Generale A.Z.Ș., lucrări ce s-au ținut la Washington DC, S.U.A. la sediul Conferinței Generale din Takoma Park.

Comitetul Executiv al Conferinței Generale este format din: membrii comitetului Conferinței Generale, din foștii președinți ai Conferinței Generale, din conducătorii tuturor instituțiilor Bisericii A.Z.Ș., președinții, secretarii, trezorerii, field secretaries și directorii tuturor Diviziunilor și președinții Uniunilor de Conferințe A.Z.Ș., cum și președinții misiunilor. Un comitet destul de mare și reprezentativ, format din 345 reprezentanți și conducători ai Bisericii A.Z.Ș. din lumea întreagă.

Comitetul Executiv al Conferinței Generale A.Z.Ș. este forumul care, între sesiuni, hotărăște asupra bunului mers al bisericii, luând hotărâri valabile — în sesiune — pronunțându-se în toate problemele ce privesc viața și activitatea Conferinței Generale A.Z.Ș.

Este pentru prima dată — cel puțin în ultima jumătate de veac — când, în afara participărilor la sesiunile Conferinței Generale, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. din țara noastră, ca membru al acestui organism, ia parte la lucrările anuale ale Comitetului Executiv al Conferinței Generale, lucrări ce s-au ținut între 30 septembrie și 16 octombrie 1981.

În prima parte a lucrărilor — 30 septembrie la 3 octombrie — a avut loc întâlnirea „Consultation II“, la care au luat parte aproximativ 210 persoane. Cu privire la agenda de lucru și scopul acestei întâlniri, a doua de acest tip, prima fiind întâlnirea din 1980 de la Glacier View, U.S.A., fr. Neal Wilson, președintele Conferinței Generale, a făcut următoarele aprecieri:

„Este planul nostru acela de a avea discuții informative pe grupe, cum și ședințe plenare... Cu ocazia acestei întâlniri deosebite, nu ne vom ocupa cu discutarea sau dezbaterăa nici unei poziții sau concepții teologice, ci vom examina unele domenii de mare importanță în termenii stabilirii unei cit mai strinse relații de colaborare. Am constatat că atunci când pregătim prezentarea unor referate, unor

subiecte, totdeauna sînt persoane care consideră că dorim să imprimăm discuțiilor o anumită direcție, care — într-un anumit sens — ar putea aduce prejudicii unei examinări cît mai obiective a problemelor în discuție. Deci, este intenția și planul nostru acela de a folosi acest timp pentru a schimba între noi gânduri și opinii, din care, totuși, să ajungem în final la convingeri unificate, sau să stabilim agenda pentru diverse grupe care să examineze cu multă atenție diferitele probleme. Avem nevoie să continuăm a arunca poduri peste haurile neînțelegerilor și să facem tot ceea ce putem pentru a dezvolta o mutuală încredere și înțelegere între teologi, profesori, conducători și administratori ai bisericii“.

În discuția celor zece comisii cum și în plen, s-au discutat următoarele probleme:

- Autoritatea Bibliei;
- Teologia eliberării;
- Conceptul neo-ortodox cu privire la revelația inspirată;
- Criticismul istoric;
- Conceptul libertății academice în Biserica A.Z.Ș.;
- Conceptul „pluralismului“ în Biserica A.Z.Ș.

Discuțiile, la un înalt nivel academic, au dovedit, odată în plus, că în ciuda diferențierilor de cultură și rasă, de aria geografică din care veneau participanții, credința comună și dorința unitară de a sluji lui Dumnezeu, cauzei mîntuirii celui păcătos cum și credințioșia deplină în înfăptuirea deziideratului divin al evanghelizării, constituiau liantul puternic al acestui comitet.

În comisia a 4-a, în care am lucrat, am avut bucuria și privilegiul de a fi împreună cu frații A. Lohne, vice-președinte al Conferinței Generale, C.O. Franz, fost secretar general al Conferinței Generale; P. Gordon, de la E. G. White Estate, care ne-a vizitat cu cîțiva ani în urmă; G. F. Hazel, noul decan al facultății de Teologie de la Andrews University, N. C. Sorensen, președintele Colegiului Walla Walla și alții.

Concluziile ce s-au limpezit în decursul discuțiilor au evidențiat unitatea doctrinară și organizatorică a Bisericii A.Z.Ș., cum și reacția sănătoasă față de acțiunile de erodare a „credinței ce a fost dată

sfinților odată pentru totdeauna“. Printre altele se sublinia în concluziile acestui forum:

„Toti participantii sînt de acord că totalitatea învățăturilor Bisericii A.Z.Ș., așa cum sînt ele cuprinse în Punctele Fundamentale de Credință, sînt esențiale; de aceea, noi credem că nu este nici bine și nici folositor a încerca să facem o categorisire calitativă a acestor Puncte Fundamentale de Credință ale Bisericii A.Z.Ș., spre a spune care sînt centrale și care periferice, care dintre ele sînt importante și care mai puțin importante. Ele exprimă acele învățături ale Bibliei care ne identifică ca comunitate de credință și care ne deosebesc de alte denominațiuni. În timp ce un membru al bisericii poate avea concepții personale și aprecieri personale cu privire la o problemă sau alta, în deosebi acelea care nu definesc principiile mîntuirii noastre și care sînt de o importanță specială pentru el, biserica — ca comunitate — trebuie să aibă un punct comun, să recunoască în totalitatea lor aceste Principii Fundamentale în lucrarea ei de predicare și învățare a Evangheliei ca un izvor important al unității ei mondiale.

„Toti participantii sînt de acord că cei ce lucrează în pastorație, învățămînt, administrație și conducere, toti trebuie să facă eforturi deosebite pentru a promova și realiza armonia și unitatea în cămin, în comunitate, în viața bisericii și față de doctrina bisericii noastre, cum și o atitudine unitară și eficientă față de promovarea unui stil de viață creștinesc, advent“.

În partea a doua, lucrările s-au desfășurat în plen și pe comisii. În cadrul comisiilor, am lucrat în comisiile pentru buget, planuri și de numiri. Agenda problemelor generale cuprindea aproximativ șapte sute cincizeci de puncte, asupra cărora acest comitet a fost chemat, să se pronunțe, în plen și pe comisii. Unele dintre ele au fost probleme generale, iar altele zonale. S-a impus armonia, care a caracterizat toate întîlnirile și o atmosferă de caldă frățietate și interes pentru toate problemele indiferent de nuanța lor. Albi, negri, asiatici și australieni, japonezi sau filipinezi, ruși, americani, germani și chinezi, toți erau unitari și lucrau în perfectă armonie, urmărind binele și prosperitatea bisericii.

Clădirea principală a Colegiului A.Z.S. Wala-Wala în care se află administrația și direcția.

Din țările socialiste au fost prezenți la aceste lucrări numai reprezentanți din U.R.S.S. și România. Din U.R.S.S. au participat frații: M. P. Kulakov și N. Znukaluk. În plenul lucrărilor, fr. N. Wilson a făcut o prezentare a vizitelor făcute cu un an înainte în România și respectiv în U.R.S.S. în 1981. El a vorbit foarte frumos de țara noastră, subliniind modul prietenos și deschis în care a fost primit de Biserica A.Z.S. și autoritățile țării noastre, mărturisind că a cunoscut o țară frumoasă și un popor harnic. „Poate”, spunea el, „ar trebui să ne mai schimbăm și noi concepția cu privire la libertate. În România nu ai libertatea de a avea arme cu care să omori; nu ai libertatea să nu muncești nimic; nu există libertatea consumării drogurilor. Dar există libertatea de a crede, de a-ți manifesta credința și de a munci spre binele și prosperitatea personală și a țării”. Fr. Wilson a făcut această prezentare în ziua de 8 octombrie, prezentându-mă plenului comitetului Conferinței Generale având apoi ocazia să mă adresez celor prezenți. Am spus câteva cuvinte despre geografia, istoria și poziția ac-

tuală a țării noastre. Am înfățișat preocupările noastre și activitățile Seminarului, lucrarea de publicații achiziții de case de rugăciune, construcții, modul în care lucrăm și ne desfășurăm viața socială și religioasă.

Am amintit faptul că de cînd m-am aflat în mijlocul lor, am fost întrebat de foarte mulți participanți la lucrări, din diferite părți ale lumii, în legătură cu libertatea de care ne bucurăm în „România comunistă”. Am arătat clar că: „O biserică ce predică și trăiește Evanghelia, care botează, care construiește case de rugăciuni, care tipărește cărți, reviste și materiale necesare activității Culturii, care muncește pentru binele general și pentru cel personal, care nu este deranjată de nimeni în exercitarea vieții și activității sale, nu se poate numi decît o biserică ce își desfășoară viața ei religioasă în deplină libertate. Nu cred că spun decît realitatea, afirmînd că niciodată, în întreaga istorie a Bisericii A.Z.S. din România, nu ne-am bucurat de o libertate atît de mare ca astăzi. Iar cei ce ne-au vizitat de la Conferința Generală și Diviziunea Euro-Africa pot confirma spusele mele. Este drept că noi nu avem — așa cum aveți Dv. — curente fordiste și brinsmitiste (animație și aplauze în sală), încît să fie nevoie de Consultation I și II. Noi avem o temeinică convingere religioasă, știm ce credem și sîntem puternic ancorati în doctrina și organizația Bisericii A.Z.S. și în Spiritul Profetie (aplauze aprobatorii în sală). Muncim și ne iubim patria, așa cum fiecare dintre Dv. vă lubiți patria”.

Problemele economice ale lumii, inflația, recesiunea, își spun cu-

vîntul și în problemele financiare ale multor organizații ale Bisericii A.Z.S., deși — în general vorbind — Biserica A.Z.S. nu și-a anulat nici unul din programele sale din motive financiare, ceea ce este o deosebită binecuvîntare, în comparație cu alte denominațiuni.

Printre participanți au fost mulți dintre cei ce ne-au cunoscut la noi acasă și care și-au reamintit cu plăcere și bucurie de vizita lor în România, transmițînd frățietății advențe un cald salut frătesc. Dintre aceștia amintim pe A. Delafield, P. Gordon, R. Pierson și N. Wilson.

Lucrările s-au încheiat într-un spirit de profundă încredere în conducerea divină, aducîndu-se mulțumiri la adresa lui Dumnezeu pentru manifestarea cu putere a lucrării Duhului Sfînt în desfășurarea impetuoasă a Evangheliei mîntuirii Sale, în mod deosebit în Africa, America de Sud, Filipine și în multe alte părți ale lumii, despre care putem spune împreună cu evanghelistul Luca:

„Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult”, Fapte 5, 14.

După încheierea lucrărilor, la invitația fr. Sorensen, președintele Colegiului Wala Wala, din statul Washington am vizitat această veche instituție de educație.

Wala Wala College este situat în partea de sud-est a statului Washington, Walla Walla fiind o denumire indiană care înseamnă „multe ape”, sau o curgere de apă mică dar repede. Vechiul nume al orașului era Stepteville, numele actual i-a fost dat la 7 noiembrie 1959. Wala Wala College a fost înființat de către Biserica A.Z.S. în 1892. În prezent, în anul școlar

În fața sediului studiourilor de radio și televiziune ale programului „The Voice of Prophecy”

1981—1982, colegiul are peste 2.000 de studenți și mai bine de 125 de profesori, predându-se o gamă variată de discipline.

Am fost primit cu multă căldură, oferindu-mi-se ocazia de a cunoaște bine „campus”-ul colegiului, atât ceea ce constituie acum istorie, cât și clădirile moderne, ca și complexul nou, pentru oaspeți, unde am fost găzduit. Colegiul posedă o fermă specială de creșterea vacilor pentru lapte, fiind furnizorul orașelor din jur, având și o fabrică proprie de prelucrat laptele.

Pretutindeni în locurile de întâlnire din „campus”, săli de mese, holurile sălilor de clasă, bibliotecă, etc. erau afișe care invitau pe studenți și profesori la o întâlnire unică vineri seara și simbătă după amiază cu pastorul Dumitru Popa, președintele Uniunii de Conferințe A.Z.S. din România. Cu ocazia ambelor întâlniri sălile respective au fost pline pînă la refuz, s-a stat și în picioare. După o prezentare de circa 45 de minute, s-au pus întrebări și s-au dat răspunsuri timp de aproape două ore. Interesul a fost deosebit, punindu-se întrebări cu un larg diapazon de probleme, cei prezenți fiind interesați să cunoască cît mai mult și mai multe despre România și Biserica A.Z.S. din țara noastră. În ambele ocazii am fost prezentat participanților de către fr. T. Carcich, fost vicepreședinte al Conferinței Generale, acum pensionar care locuia acolo și de către unul dintre profesorii care ne-a vizitat țara cu un grup instrumental în cadrul organizației pentru relații prietenești între popoare, „Ambasadorii prieteniei”. Simbătă dimineața, în cadrul serviciului divin, în fața unui auditoriu de aproximativ 2.500 de persoane, fr. Sorensen, președintele Colegiului, după obiceiul locului a dialogat cu mine (întrebări—răspunsuri), care a fost de fapt o prezentare celor aflați în sală a problemelor esențiale ale vieții sociale și religioase ale Bisericii A.Z.S. din țara noastră.

În timpul celor patru zile petrecute la Walla Walla College, am vizitat ferma colegiului, specializată în creșterea vacilor de rasă pentru lapte, luîndu-se de la fiecare vacă aproximativ 60 litri lapte pe zi, cum și Walla Walla General Hospital, nu prea mare dar foarte modern echipat, fiind unul dintre cele mai moderne din statul Washington, spital aparținînd Bisericii A.Z.S. Înființat pe la 1899, a fost reorganizat de multe ori, ultima dată în 1977 cînd a fost dotat cu cea mai modernă aparatură medicală.

Răspunzînd unei alte invitații, la întoarcerea spre New York, am vizitat timp de două zile Colegiul A.Z.S. Lincoln, din statul Nebraska, de asemenea unul dintre cele mai vechi colegii A.Z.S. din America. Am avut posibilitatea să cunosc viața lor și modul în care își des-

fășoară activitatea. Aici — ca pretutindeni — noul se împletește armonios cu vechiul, păstrîndu-se unele din primele clădiri care reprezintă arhitectura specific americană din epoca de colonizare a Americii.

Cu ocazia prezenței mele în Statele Unite, am avut ocazia plăcută de a petrece două Săbăte în comunitatea română din New York, pe care am reîntîlnit-o ospitalieră, bucurătoare și unită. O oază în jungla de asfalt a New-York-ului, în care după arșița unei săptămîni de muncă, alergare și stress, frații și surorile noastre de origine română se roagă, cîntă și ascultă Cuvîntul Scripturii în limba părinților și strămoșilor lor. Este reconfortant și de o valoare pe care numai cei ce trăiesc experiența înstrăinării, a dezrădăcinării și replantării pe un sol străin, o pot înțelege. M-am bucurat de faptul că i-am găsit uniți în ciuda luptei cu păcatul și a tendințelor acestuia de dezagregare spirituală. Pastorul V. Diaconescu, comitetul comunității și frățietatea întreagă au transmis fraților și surorilor din patrie un călduros și nostalgic salut.

Tot cu această ocazie am avut prilejul — în drum spre Walla Walla College — să mă opresc timp de trei zile la Loma Linda, California, ca oaspete al familiilor D. Popescu și I. Diaconescu. Am regretat că programul meu a fost neînduplecat și n-am putut petrece un Săbat în mijlocul frățietății române din aceste locuri, care trece prin perioada de cristalizare a drumurilor lor. Dorința noastră — pentru ei — fiind aceea de a ajunge la înțelegerea imperioasă, de a uita tot ceea ce este firesc, subiectiv, și a trage cu toții uniți într-un singur jug, pentru edificarea unei comunități adventiste române, în care toți cei ce pășesc pragul ei să simtă bucuria comuniunii frățești și să depună eforturi conjugate pentru ca să aducă la îndeplinire lucrarea ce decurge din mandatul divin, trăirea și vestirea Evangheliei. Pentru aceasta ne rugăm Tatălui nostru.

Aflîndu-mă în această parte a Californiei, am vizitat împreună cu familia fratelui Popescu, complexul Sanatorial de la Loma Linda, iar la Thousand Oaks (o mie de stajari) studiourile de radio și televiziune ale programului A.Z.S. „The Voice of Prophecy”.

La întoarcerea în patrie, am luat parte împreună cu fr. N. Dumitrescu la lucrările comitetului executiv al organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa, lucrări ce s-au ținut în Elveția la Jongny, o pitorească așezare elvetă. Din partea Conferinței Generale au luat parte la lucrări frații: Duncan, Eva, E. Stiles și fr. Oosterwald, profesor la Andrews University și președintele Institutului de Misiologie. Frații ce ne-au vizitat țara și ne-au cunoscut la noi acasă au transmis întregii frățietăți advente din Ro-

mânia salutului lor împreună cu dorința de a revedea frumusețile patriei noastre.

Pe data de 20 noiembrie 1981 am revenit în patrie mulțumitor și recunoscător față de bunul Dumnezeu pentru ocaziile ce mi le-a prilejuit și pentru ocrotirea Sa.

D. POPA

Sfîrșit de cale

Înfățișăm și în paginile acestui număr, doar cîteva dintre multele nume de frați sau surori, care au fost chemați la odihna lor temporară, dar avînd o credință vie în suflet, în întâlnirea mult așteptată cu toți cei dragi.

Iorga Mihalache, prezbiter al comunității Putineiu, jud. Teleorman. Om al grelelor începuturi, primește adevărul întregii solii ingeresti, încă din anul 1919, consacrîndu-se în serviciul lui Dumnezeu din toată inima sa. Deși tînar, i se încredințează slujba de prezbiter, în care rămîne, fără interrupere, pînă cînd este chemat la odihnă. Activitatea sa plină de o lîmpede viziune, vorba lui blindă și spiritul său calm, încoronate de totala sa consacrare și credințioșie, vor rămîne vii în sufletele frățietății advente.

Vlahopol Aglaia, prima diaconeasă a comunității Iași, de asemenea o fiică a marilor începuturi advente din centrul Moldovei, a primit credința adventă în anii tinereții ei, slujind Mîntuitorului ca o adevărată și prețuită mamă în Israel. Născută în anul 1898, își încheie răbojul vieții sale în mai 1981, după ce cu demnitate și devotament trăiește o viață a unei depline consacrări și credințioșie față de Acela care i-a făcut minunatele făgăduințe ale minunatei întâlniri la revenirea slăvitului nostru Domn.

Necesa Marian, din Comunitatea București-Belu, tînarul care la 19 noem. 1981 a așternut fulgerător o durere nespūsă peste multe inimi. Talentat dirijor de cor care a lucrat cu dezințeres pentru Dumnezeu, avînd întotdeauna un zîmbet cuceritor pe fața sa, în același fel se odihnea de străduințele sale, pe cînd frățietatea din București îl conducea pentru a-l depune în țărîna acestui pămînt. Cu demnitate ne-a părăsit: exemplul curăției, devoțiunii și muncii sale pentru Dumnezeu, vor rămîne neșterse și o pildă bună de urmat pentru mulți dirijori de cor.

Uneori planurile divine sînt dificil de înțeles sau chiar de nepătruns, dar trîmbița melodioasă a revenirii îl va readuce între cei dragi spre a fi un veșnic biruitor și muzician.

Redacția

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
de Redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membrii : N. Popescu, Al. Constantinescu,
St. Radu, I. Moldovan și M. Chițu.

Redacția și Administrația :
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65